

KOMMUNISTISK POLITIK

Iraks børn - klyngebomber, kolera, kaos

Nr. 17

7. årg.

2003

**30. august -
12. september**

Støttepris 12 kr.

TEMA: FN OG DET BESATTE IRAK

- Utilsløret overklassebudget s. 2 ● De danske soldater hjem nu s. 3 ●
- Virksomhedsflytningsboom s. 4 ● "Det grå guld" eksisterer s. 7 ●
- Dansk Metal og de "kloge hoveder" s. 8 ● Superprofitter til aktionærerne s. 10 ●
- APK HILSER CHRISTIANIA s. 11 ●
- 6 uger i det besatte Bagdad s. 15 ● FN ikke ønsket i Irak s. 18 ● USA og FN s. 19 ●
- Truslen fra den amerikanske udenrigsgæld s. 20 ●
- Debat s. 22 ● Astrid Blumensaadt s. 23 ● Dagpengemodtagere skal bløde s. 24

Et utilsløret overklassebudget

Som klassestatens budget er finansloven en årligt tilbagevendende manøvre i folkebedrag, udført af skiftende regeringer. Hvor socialdemokraterne søger at skjule de indbyggede angreb på arbejderklassen og det store flertal (bl.a. fordi midler til klassestaten og dens magtapparat simpelthen videreføres fra år til år, med justeringer), så kan Fogh og hans overklassekriger-regering ikke lade være med åbent at angribe arbejderklassen, ungdommen, de fattigste og de fleste. Den søger tilmed at gøre en dyd sin nyliberale klassepolitik.

Sidste år var det især flygtninge og indvandrere, som kom til at bløde. I år er fokus flyttet til de arbejdsløse. 800 millioner vil regeringen spare på de arbejdsløse fra næste år, stigende til 1.2 mia. året efter – svarende til ca. 5 pct. af de nuværende udbetalinger. Nøjagtig hvordan er til diskussion, men regeringen går bl.a. efter de supplerende dagpenge. Desuden vil den nedsætte revalideringsydelsen og beskære SU'en. Den kollektive trafik bliver dyrere, hjemmeserviceordningen, børnefamilieydelsen og boligstøtten beskæres, u-landsstøtten barberes igen. Forskellige byfornyelsesprojekter får frataget 900 mio. kr. om året de næste fire år.

Ud over alle disse klassetiltag sender man et målrettet spark efter fagbevægelsen og den kritiske og uafhængige tidsskriftspresse ved at fjerne portostøtten. Det har samme formål som sidste års nedlæggelsen af en række råd, nævn og organer til kontrol af monopolernes skalten og valten: at undertrykke kritik og modstand. Forsøget på at nedlægge Christiania er også et forsøg på at kvæle protesten og visionen om alternativer til den monopolstyrede klode. Regeringens asociale sparefantasier er et orgie i overklassebrutalitet.

Fogh og Co. søger at sælge finansloven som et skattestop. Det er brutal nedskæringspolitik og brutal omfordelingspolitik fra de fattige til de rige, til monopolerne og til statens voldsapparat. 'Skattestoppet' har en kolossal social slagside. Efter den kraftige reduktion af formueskatten (en nyliberal EU-politik, som socialdemokraterne gik i spidsen for) vil Fogh-regeringen med 'skattestoppet' sørge for at Overdanmark kan feste videre også i en krisetid. Man er allerede begyndt at tale optimistisk om en 'forbrugsfest' i 2004. I det

KOMMUNISTISK POLITIK

omgang, der vil blive festet, er det hos de borgerlige kernevælgere. De stadig flere arbejdsløse, dem på overførselsindkomster, de uddannelsessøgende, børnefamilierne og mange andre er ikke inviteret med – men får regningen.

En ekstra gaveregn forfylder derimod Foghs storkapitalistiske venner. De værdigt trængende banker f.eks. for foræret 400 millioner kr. Statens voldsapparat betænkes også: I forvejen er krigsbudgettet skruet i vejret med den danske deltagelse i krig og besættelse af Irak og Afghanistan, hvor de danske tropper bl.a. skyder civile. Nu er det politiet, der skal forkæles med 500 millioner. Blandt regeringens byggeplaner er ikke boliger, men topsikrede fængsler.

Flertallet af befolkningen rammes fortsat af virkningerne af sidste års finanslov og regeringsaftalen med kommuner og amter – bl.a. i form af nye barske kommunale nedskæringsbudgetter, der sparer på daginstitutioner, skoler og andre ideelt set børne- og familievenlige foretælsler. 'Forbrugsfesten' i 2004 skal bestemt ikke omfatte disse. Tværtimod garanterer regeringen at nedturen fortsætter i 2005 og længe efter.

Danmark er i krise med stadig voksende arbejdsløshed, bolignød og simpel menneskelig nød til følge. Fogh-regeringen fester og fører krig, imens A.P. Møller kipper med flaget. Aktionærerne scorer rekordprofitter. Det går ufattelig godt for Overklasse-Danmark.

Men det få ikke lov at nyde festen i fred. Overalt i landet, blandt arbejderne, de unge, de arbejdsløse syder og gærer det. Aktioner og protester udvikler sig. Ikke bare mod krig og besættelse og EU-forfatning – men mod den asociale nedskæringspolitik i alle dens former. En større protest er i gang mod kommunalbudgetterne. De unge vil aktionere mod SU-besparelser, uddannelsesreformer, nedlæggelse af 10. klasser, mod bolignød og profit, mod kapitalistisk udbytning og imperialistisk globalisering. Arbejdernes strejkebevægelse vokser . . .

Foghs regering af løgnere mister (som Bush's i USA) hurtigt popularitet. Han skal sikre deltagelse i en upopulær krig og besættelse; et dansk ja til en EU-forfatning, som flertallet er imod; og gennemføre et generalangreb på flertallet af befolkningen og dens levevilkår. Det holder ikke!

Redaktionen den 26. august 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag 15.30 -
17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 5. september 2003

Løgn på løgn: De danske soldater skal hjem nu

Den 16. august kom så det, som alle tænkende mennesker kunne forudsige lige så sikkert som amen i kirken: Den første danske soldat blev dræbt i kamp i Irak.

Den 34-årige overkonstabel Preben Pedersen var en del af den danske styrke i Irak på omtrent 420 mand, der er udstationeret i området omkring Iraks andenstørste by, Basra. Hans død var et krigstab, selvom han blev skudt af andre danske soldater, der tog ham for at være en iraker med maskinpistol, og som ved samme lejlighed skød og dræbte to ubevæbnede irakiske fiskere!

Irak-krigen og den danske krigsdeltagelse baserede sig på et spind af løgne. Statsministeren løj. Udenrigsministeren løj. Hele statsmagten løj – og den bliver ved med at lyve.

Den danske besættelsehær løj, da den meddelte, at Preben Pedersen var faldet i ildkamp mod irakiske banditter. Civile irakere blev myrdet af danske soldater, der i den forbindelse også skød en af deres egne. Det er den brutale sandhed, som chefen for besættelsesstyrken løj om – og som hans chef, krigsminister Jensby og regeringen bevidst fortav, indtil sandheden kom frem.

Midt i hele den chauvinistiske propaganda, der efter soldatens død er buldret løs i de danske massemedier, og som har til formål at forsøge at kvæle enhver kritik af og modstand mod Danmarks militære og økonomiske ”engagement” i Irak, er det værd at slå en række ting fast:

For det første døde soldaten ikke for en retfærdig sag.

Han var ikke ude i frihedens eller fredens tjeneste, men derimod deltager i en besættelsesmagt, der rager rundt i Irak og dikterer, ydmyger og undertrykker den hårdt plagede irakiske befolkning på baggrund af en ulovlig, FN-stridig aggressionskrig, som i øvrigt var baseret på den ene løgn efter den anden.

For det andet har irakerne aldrig bedt danske soldater om at komme til Irak.

For det tredje rejste soldaten frivil-

ligt til Irak for at ”hjælpe irakerne” og som del af en ”fredsbevarende styrke”, som det hedder i den modbydelige imperialistiske indoktrinering, der findes i det danske militær, og som den danske befolkning konstant fyldes med fra den ”frie” presses side.

Og for det fjerde blev soldaten ikke dræbt af irakiske kugler, men derimod netop af krigspropagandaen og den beslutning om dansk deltagelse i besættelsen af Irak, som partierne fra Socialdemokratiet til Dansk Folkeparti står bag.

Havde Danmark ikke deltaget i besættelsen af Irak, havde den danske soldat været i live i dag.

KOMMENTAR

Socialdemokratiet, Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti, Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti bærer alle med deres beslutning om at sende danske soldater til Irak hovedansvaret for soldatens død og for kommende danske tab. Men netop ”forsvarsminister” Svend Aage Jensby, der er skyldig i massedrab og krigsforbrydelser i Irak, og andre i toppen af det officielle Danmark er som altid de første til at ”beklage over for familien til den afdøde” og til at arrangere mindehøjtideligheder og hyldester, men at deres medfølelse er rent hykleri, bliver klart, når de skam forsikrer, at danske soldater fortsat skal være i Irak, ja, der skal måske ligefrem sendes flere soldater af sted!

En dansk soldats død er åbenbart ikke nok.

”Genopbygningen af Irak”, som er krigs- og besættelsestilhængernes propagandaudtryk for, at Irak i ét og alt udformes efter USA’s og dets allieredes interesser og i direkte modstrid med det irakiske folks behov og forhåbninger efter Saddam Hussein-styrets fald, fortsætter ufortrødent.

Det samme gør modstanden mod besættelsen, en modstand, der i de danske massemedier løgnagtigt beskrives som blot ”rester af Saddam Husseins styre”, men som dag for dag vinder større og større opbakning i den irakiske befolkning, efterhånden som besættelsesmagtens ligeegyldighed og metoder over for civilbefolkningen bliver grovere og grovere og rammer stadig flere irakere.

Derfor går modstanden mod besættelsen også på tværs af de religiøse og etniske forskelle, ud fra hvilke USA og co. ihærdigt forsøger at splitte det irakiske folk i indbyrdes stridende fraktioner for bedre at kunne kontrollere Irak.

I USA har familier til udsendte soldater for nylig startet kampagnen ”Bring Them Home Now” for at få deres mænd og koner hjem fra Irak. Blandt pårørende til amerikanske soldater og blandt de amerikanske soldater selv breder der sig en stigende bevidsthed om, at USA rent faktisk ikke er særlig velkommen i Irak, at det store flertal af irakere ganske enkelt ikke opfatter USA som den befrier, som Bush og alle hans krigsløgnere sagde inden krigen og tilmed stadig påstår.

Danske familier til udsendte soldater burde starte en dansk udgave af den amerikanske kampagne og slutte sig sammen med såvel denne som fredsbevægelsen i Danmark og resten af verden i kravet om en øjeblikkelig ende på besættelsen af Irak. De danske soldater i Irak (og i Afghanistan) skal omgående hjem.

På den måde ville den danske soldats død have haft ét positivt resultat.

Løgnene er ved at blive gennemskuet. Det må føre til handling og konsekvenser.

Ebberød Bank: Danida og virksomhedsflytningerne

Kommunistisk Politik har henvendt sig til Danida i udenrigsministeriet angående dansk statsstøtte til virksomheder, der flytter produktionen udenlands

Den danske stat forsyner via ulandsbistand danske virksomheder med økonomisk støtte for at kunne etablere sig i tredjeverdenslande, hvor lønudgifterne er tifold lavere end i Danmark. Konsekvenserne er nedlæggelse af produktion her med tabte arbejdspladser til følge, skrev gratisbladet Søndagsavisen i sidste uge.

Det har i årtier været kendt, at dansk ulandsbistand har støttet projekter i tredjeverdenslande, hvis overskud er havnet i danske virksomheders lommer, da det besynderligt nok oftest var dansk kapital, der fik entreprisen på det ene og det andet projekt. Dansk byggeindustri har opført utallige bygninger i udlandet til store profitter under dække af ulandsbistand. Dansk medicinalindustri har scoret lignende summer af hensyn til befolkningens sundhed. Bonde Nielsen, tidligere direktør for B&W – da det fandtes – tjente styrtende med penge på et krysanthemumgartneri i Kenya. Man spurgte sig selv den gang, hvilket behov kenyannerne havde for krysanthemummer.

Vi fik aldrig svaret, men Bonde Nielsen tjente styrtende med penge, inden han forsvandt til sit udlandseksil i London, hvor man i modsætning til med andre kriminelle ikke kunne kræve ham udleveret på trods af, at han havde begået økonomisk svindel for summer, vi andre ikke forstår os på.

Alle undersøgelser viser, at dansk ulandsbistand havner i lommerne på dansk kapital. Derfor er de borgerlige partier inkl. Socialdemokratiet, når alt kommer til alt, ikke så ivrige for at skære i bistanden, hvilket toppen af dansk erhvervsliv hele tiden betoner, at de ikke må.

*Danida - ulandsbistand eller erhvervsstøtte?
Arsenikforgiftning i Bangladesh*

Det nye i dansk ulandsbistand er, hvad nok de færreste er klar over, at "hjælpen" benyttes til at finansiere danske virksomheders etablering i lavtlønsområder i eksempelvis Østeuropa og Asien. Således har Danida, som hører under udenrigsministeriet, i årevis kanaliseret penge til danske tekstilindustrier, der flyttede produktionen til Polen, de baltiske lande eller Sydøstasien. Samtidig lukkede de produktionen på hjemmefronten.

Ansporet af de barske kendsgerninger besluttede Kommunistisk Politik at rette henvendelse til Danida for at få be- eller afkræftet påstandene. Efter at have gennemført de sædvanlige omstillinger lykkedes det endelig at træffe den rette:

- Hallo, det er Henrik Vind.

- Goddag, mit navn er Flemming Jensen. Jeg skriver for et tidsskrift ved navn Kommunistisk Politik. Jeg vil høre, om du kan hjælpe mig med nogle oplysninger.

- Sagde du Humanistisk Politik?

- Næ, Kommunistisk Politik.

- Nå ja, det er jo noget andet.

- Det må jeg give dig ret i. Det handler om en artikel, der blev bragt i omdelelingsavisen Søndagsavisen, som omhandler støtte til danske virksomheder, der flytter produktionen til udlandet.

- Er det den der gratisavis, som udkommer i København?

- Ja, der er forskellige varianter fra område til område, men jeg har læst artiklen i den udgave, der udkommer i København. Det første, jeg gerne vil spørge om, er, hvorvidt støtten gives i form af lån eller direkte kontant.

- Hvad mener du med kontant?

- Jeg mener vederlagsfrit, altså uden tilbagebetalingspligt.

- Det er sådan, at Danida tilskynder danske virksomheder til at samarbejde med virksomheder i 16 ulande. I disse tilfælde er der tale om rent tilskud.

- Vil det sige, at der ydes et økonomisk tilskud på trods af, at produktionen flyttes og derved nedlægger arbejdspladser i Danmark?

- Næ, produktionen flyttes ikke, men outsources.

- Hvad er forskellen?

- Outsourcing er jo et skægt ord, men det betyder, at kun dele af produktionen

flyttes.

- Så i hvert enkelt tilfælde er der et vist antal arbejdspladser, der i Danmark går tabt. Har Danida kendskab til, hvor mange det handler om i de enkelte ansøgninger?

- Nej, det ved vi ikke.

- Vil det sige, at når Vestergård Bogtrykkeri søger og får støtte for at etablere sig i Bangladesh, så ved Danida ikke, hvor mange arbejdspladser der nedlægges?

- Selvfølgelig har vi en fornemmelse af det, fordi vi ud af produktionen kan fornemme, hvor meget det handler om.

- Hvor mange var det så?

- Det ved jeg sandelig ikke.

- Hvem skal jeg tale med for at få det oplyst?

- Du kan jo ringe til udenrigsministeren.

- Er det ham personligt, som træffer den slags afgørelser?

- Næ, det har han jo embedsmænd til.

- Hvem skal jeg så kontakte for at få det oplyst?

- Det er mig.

- Kan du så ikke oplyse mig om, hvor mange arbejdspladser der blev nedlagt, da Vestergård Bogtrykkeri blev flyttet?

- Jeg kan ikke forholde mig til politiske spørgsmål. Jeg kan og vil kun videregive faktuelle oplysninger.

- Det er sådan set også det, jeg har på hjerte. Hvor mange arbejdspladser blev i forbindelse med flytningen nedlagt? Du må da som den ansvarlige person for aftalen vide, om det var 5, 10 eller 105?

- Det var snarere 5-10.

- Så blev jeg så klog.

- Næ, det har jeg aldrig sagt.

- Jamen, hvad er så din vurdering?

- Det vil jeg ikke udtale mig om. Du kan maile dine spørgsmål til mig, så kan du få de svar, jeg har, til dig, men jeg ønsker ikke at blive bragt i krydsforhør.

Sådan endte den samtale.

Et eller andet sted er der ugler i mosen. Mange andre spørgsmål blev slet ikke stillet:

- Eksisterer der en opgørelse over, hvilke og hvor mange virksomheder der har gjort brug af ordningen? - Hvor mange arbejdspladser er på den konto blevet lukket?

Svarene må søges andetsteds!

Statsstøtte til at nedlægge produktion i Danmark

Regeringen siger, de vil skaffe arbejdspladser – men hundreder af virksomheder er flyttet til Asien og Østeuropa med statsstøtte.

De seneste år er dansk tekstilindustri blevet lagt brak. I foråret lukkede Randers Reb. Det er blot få eksempler, som har to interessante ting til fælles. De er flyttet til lavtlønsområder, og det er sket med solide økonomiske skulderklap fra den danske stat, der via Danida bevilger millionbeløbene.

Det seneste skud på stammen er Vestergård Bogtrykkeri, der har fået bevilget fire millioner kroner i forbindelse med flytningen til Bangladesh.

Randers Reb flyttede produktionen til Litauen, hvilket kostede 80 ansatte deres arbejde. De kunne ikke konkurrere med de lave lønninger, og ledelsen havde slet ingen betænkeligheder, når de kunne få et tocifret millionbeløb i lån med sig til "at etablere sig for". Farvel og tobak.

Tusinder af tekstilarbejdere har gennem årene mistet deres arbejde, fordi virksomhederne har opsøgt lavtlønslande. Det har for en stor del været Østeuropa, der har trukket.

Den nordjyske fabrik Vestergård Bogtrykkeri, der blandt andet laver annoncer til Berlingske Tidende, har imidlertid skabt en del røre. HK-Industri, hvis typografiske medlemmer er berørt af flytningen, har i protest henvendt sig til Udenrigsministeriet. Her fastslår man, at støtten er givet "helt efter bogen":

- Men det er dybt beklageligt, hvis projektet betyder, at danske arbejdspladser bliver nedlagt. Den slags kan imidlertid ikke undgås, hvis man vil skabe en udvikling i den tredje verden, konstaterer udenrigsminister Per Stig Møller tørt.

Kommentaren tilfredsstillende ikke HK-Industri, som understreger, at Vestergård Bogtrykkeris samarbejdspartner i Bangladesh, Aftab, er en del af den store industrikoncern Islam Group, der ejer en lang række virksomheder

inden for olieindustri, IT, Biotek, landbrug og tekstilindustri:

- Vestergård Bogtrykkeri har fået fire millioner kroner i støtte til at flytte produktionen til Bangladesh, hvor lønningerne er langt lavere end i Danmark. Der er tale om erhvervsstøtte, men det er vanskeligt at få øje på ulands-aspektet. Aftab er en virksomhed med universitetsuddannede medarbejdere, der sagtens kan klare sig uden at få støtte, udtaler Bjarne Nielsen, næstformand i HK-Industri.

Partierne (samtlige i folketinget minus SF og Enhedslisten) bag den sidste arbejdsmarkedsreform "Flere i arbejde" – hvis postulerede målsætning er at skaffe 87.000 flere arbejdspladser inden 2010 – har alle udtrykt stor bekymring over arbejdsløsheden. Faktum er, at bekymringen ligger på et meget lille sted.

Kendsgemningerne er, at tvangsaktiverede til kontanthjælp tvinges til ordinært arbejde. Arbejdere fra EU-lande med lavtlønsoverenskomster importeres legalt til et halvt års ophold og arbejde på hjemlandets overenskomstbetingelser.

Reformpartierne, der alle bortset for Dansk Folkeparti er varme tilhængere af EU, har bundet sig op på EU-diktator, der pålægger medlemslandene at udlicitere alle større anlægsarbejdere til EU-firmaer, hvorfor Metro, Øresunds- og Storebæltsbroen er bygget af udenlandske monopolselskaber. Samtidig med dette finansierer staten altså virksomhedernes flytning til lavtlønsområder.

Odense:

Nedskæringer over hele linien

Budget 2004 er ved at være på plads – ingen områder går hus forbi

De ansvarlige byrådspolitikere fra S og SF og ud på højrefløjen har valgt og vraget i det tekniske budgetforslag fra de kommunale embedsmænd, og oden-seanere vil snart blive forelagt kommunens budget for 2004.

De groveste nedskæringsforslag er som barberet væk i et lønligt håb om at undgå uro på bagsmækken: protester og strejker fra børnene og deres forældre, fra pædagogerne, skolelærerne, hjemmehjælperne, de ældre m.fl.

Der er nu intet at råbe hurra for. Ikke mindst børnene og de ældre rammes hårdt. "Effektiviseringer" rammer hjemmehjælpen, så arbejdstempoet skrues yderligere i vejret med øget sygefravær, mindre tid til kontakt med kollegaerne, mindre tid til uddannelse og risiko for, at ændringer i de ældres helbred ikke opdages i tide m.m. Servi-

cen i plejeboligerne beskæres ligesom aktivitets- og træningsområdet, og al støtte til individuelle transportmidler fjernes (hvilket rammer folk med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne).

Oveni kommer forringelser af den praktiske bistand, hjælpen til rengøring. De gange, der gøres rent hos ældre, som alene modtager hjemmehjælp til praktisk bistand, nedsættes fra 26 til 23 gange om året. Samtidig skæres hjemmehjælpernes tid til at gøre rent kraftigt ned. Færre ældre vil fremover få hjælp.

Børnene rammes hårdt. SFO'erne (SkoleFritidsOrdningerne) lukkes i hele sommerferiens seks uger. Der indføres "valgfri overgang" fra vuggestue til børnehave, når barnet er 2,9 år - uanset modenhed. Af økonomiske årsager vil mange forældre trække børnene tid-

ligere ud af vuggestuerne og over i børnehaverne. SFO'ernes ugentlige åbningstid nedsættes også.

Lærernes arbejdsforhold skal forringes drastisk bl.a. ved at skrue undervisningstiden pr. lærer i vejret. Det vil gå ud over eleverne, f.eks. ved mindre tid til sociale arrangementer, elevsamtaler og skolevejledning. Lærernes pausetid reduceres ligesom den samlede tildelte undervisningstid til skolerne.

Samtidig rammes børn og unge med særlige behov, dvs. de svageste elever, der har behov for ekstra støtte. Ressourcerne til at ansætte to-kulturelle medarbejdere i daginstitutionerne ryger bort, og støttepædagogindsatsen beskæres væsentligt. Også antallet socialpædagogiske fripladser sættes ned. Hertil kommer en lang række andre forringelser for børn og unge med særlige behov.

Endelig forringes tandplejen og vedligeholdelsen af skolerne.

Også kulturen, park- og vej og miljø- og teknik rammes. Omvendt tilgodeses det private erhvervsliv på ny. Der er pla-

80% lider under dårligt arbejdsmiljø

Indsatsen over for dårligt arbejdsmiljø har spillet fallit

På trods af årtiers snak og propaganda om indsatsen mod dårligt arbejdsmiljø dokumenterer en undersøgelse fra Social Forsknings Institut (SFI), at det i praksis forholder sig stik modsat: Fire ud af fem arbejder under dårligt arbejdsmiljø, hvilket er en stigning på ti pct. siden 1986.

Næsten dobbelt så mange bærer tunge byrder, og langt flere er udsat for generende støj.

Derudover er synderne psykisk anstrengende arbejde og ensidigt gentaget arbejde.

- *Ufaglærte, faglærte og underordnede funktionærer hører til de mest udsatte fag*, konstaterer forskningsleder Bjarne Hjort Andersen fra SFI, der har været medvirkende til undersøgelsen, som har indbefattet 5.000 arbejdere.

Palle Larsen, arbejdsmiljøkonsulent i SiD, er ikke chokeret:

- *Der stilles i dag større krav til effektivitet, og tidspres forhindrer nødvendige pauser og socialt samvær. Kvalitetskravene er også vokset, og har du ikke kompetencen med dig, belaster det hårdt psykisk.*

Psykiske og fysiske overbelastninger kan aflæses i sygefravær og førtidspensioner som følge af nedslidning, der hvert år koster samfundet milliarder.

- *Det bliver endnu dyrere, hvis arbejdsmiljøproblemerne ikke løses*, udtaler Bjarne Hjort Andersen til Politiken og tramper samtidig på regeringens og Socialdemokratiets ømme efterløns-ligtorne, idet han konstaterer, at Nyrup-regeringens revidering af efterlønsordningen i 1999 ikke har haft den store effekt, når det gælder om at få de ældre til at udskyde tidspunktet for en tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet.

- *Den del af befolkningen, som i særlig*

grad trækker sig tidligt tilbage, netop er dem, vi ser har store arbejdsmiljøproblemer, fortsætter Hjort Andersen: - *Hvis man i stedet for at bruge pengene på økonomiske incitamenter, der ikke virker, satte massivt ind på at løse de største arbejdsmiljøproblemer, var det måske lettere at få folk til at blive på arbejdsmarkedet et par år mere.*

Venstres arbejdsmarkedspolitiske ordfører Jens Vibjerg vender straks tomlen ned: - *Det har regeringen ingen planer om*, konstaterer han. Vibjerg mener, at problemerne kan løses ved hjælp af regeringens omlægning af arbejdsmiljøindsatsen.

Den bemærkning er svært forståelig. Regeringens omlægning har netop givet virksomhederne betydelige beføjelser til at forringe arbejdsmiljøet kraftigt. Masser af arbejdsgivere er frigjort fra kravet om at have en Bedriftssundhedstjeneste. Arbejdstilsynets operationer er beskåret kraftigt med økonomiske nedskæringer ...

ner om en erhvervs- og aktivitetspulje på 7 mio. kr. som varmt støttes af den socialdemokratiske borgmester Anker Boye. På forhånd er det givet, at der igen bliver tale om et bredt nedskæringsforlig imellem de borgerlige partier i Odense Byråd og Socialdemokratiet.

Om SF vælger at gå åbent med i forliget denne gang, er endnu uvist, selv om partiet "loyalt" har deltaget i udformningen af spareplanerne. S og SF, som har flertal i børn og unge samt i ældre- og handicapforvaltningen, har i fællesskab udarbejdet nedskæringer for i alt 60 mio. kr. – på børne- og ungdomsområdet 37,5 mio. kr. og på ældre/handicapområdet 22,2 mio. kr.

Der er lagt op til endnu et uspiseligt nedskæringsbudget, som alle partier (minus Enhedslisten) står bag. Der er al mulig grund til at rejse en protestbevægelse mod det kommende sorte nedskæringsbudget for Odense Kommune.

Randers mod byrådsflertallet

På ti dage har forældre, elever og lærere udviklet kampen mod Randers Byråds flertals nedskæringer på de sociale budgetter. Tre skoler har reageret kraftigt med demonstrationer og andre protester.

Mandag den 25. demonstrerede de tre skoler Hobrovejens skole, Vorup skole og Rytterskolen i fællesskab foran Rådhuset i Randers. Demonstrationen fik tilslutning af mange pensionister. Mere end 1000 demonstranter udtrykte i utvetydige vendinger deres vrede og harme, og lovede flere protester i den kommende tid.

I Randers er der lagt op til en besparelse på 50 millioner kroner på det kommunale budget i år, besparelser der skal ramme de sociale områder og dermed gå værst ud over de dårligst stillede i kommunen. For at styrke protesterne mod nedskæringerne mest muligt, må alle de berørte grupper i Randers gå sammen i fælles kamp mod byrådets planer. Regeringens og byrådets omfordelingspolitik må vendes. Mens aktionærerne og de store virksomheder bliver forgyldt, må UnderDanmark betale gildet. Denne udvikling må vendes.

"Det grå guld" eksisterer

I forbindelse med en kollegas firing manglede vi en ny *mand*. Jeg havde forestillet mig en yngre person (ca. 30-40 år) til at løfte arven fra min "gamle" kollega, men der gik rygter om, at virksomheden havde en ældre gut på ca. 57 år i tankerne! *Vorherrebevares*, tænkte jeg (et udtryk jeg tør bruge nu, hvor selv præsterne indrømmer, at de ikke tror på gud), hvad faen skal vi med en ny mand i den aldersgruppe? Så min reaktion på dette udspil var et klokkeklart *nej tak*. Heldigvis tog ledelsen dette til efterretning og fandt en efter min smag mere passende "frisk" og ung kollega. Desværre havde den "friske" unge mand et problem: Hans tidligere beskæftigelse var som rengøringsmand, men han tålte åbenbart ikke at få "vores" snavs på hænderne, og desuden led han af akut skræk for alt, hvad der havde at gøre med kurser og uddannelse – han holdt 1 uge, og så forsvandt han.

Situationen var desperat, ferien stod for døren, og jeg havde udsigt til at komme tilbage til 3 uger ene mand på jobbet, mens mine kollegaer afviklede deres ferie. Jeg brokkede mig til gud og hver mand, der gad høre på det, men intet hjalp. Til sidst var der kun tilbage at sige ja tak – til at afdelingen midlertidigt lånte den tidligere nævnte 57-årige, som jeg er fristet til at kalde for "Gamle Ole", men det vil nok ikke fremme vores samarbejde – *Niels* er hans navn.

Mandag morgen troppede Niels så op med udsigt til at arbejde midlertidigt (2 måneder) i vores afdeling, en acceptabel løsning – vi ku' jo altid få en "yngre" efter ferien.

Det skulle meget hurtigt vise sig, at jeg totalt havde fejlvurderet Niels. Allerede den første dag kom det frem, at Niels var hentet frem af gemmerne i en "glet" jobfunktion – faktisk havde han gået i 5-6 år på virksomheden praktisk talt uden at lave en skid, nu var han så blevet støvet af til lej-

ligheden med besked om at gå over til os og prøve at gøre sig nyttig.

Niels har været "mega" mange år på virksomheden og har prøvet lidt af hvert. Han er specialarbejder af guds nåde, har en superfed humor, han kaster sig over arbejdet med en sjældent set ildhu i min afdeling, og han er aldrig bleg for at lære noget nyt – *hvad faen, jeg har prøvet alt muligt, så hvorfor ikke også prøve noget nyt*, som han selv siger. Desuden er han mindst 2 vognlængder foran mig, når det kommer til at fortælle røverhistorier. Niels snakker rigtig meget, faktisk så meget, at det irriterer mig. Tit får jeg ikke et ord indført, og jeg har ellers ry for, at min kæft ikke står stille ret længe af gangen. Fakta er, at Niels faldt lige ind i afdelingen fra dag ét – uden overdrivelse vil jeg sige, at på 3.-dagen var jeg rimeligt sikker på, at uanset hvad der skete nu, så skulle Niels og mig sgu nok klare skærene, mens de andre gutter tog på ferie.

For at fuldende min lille solstrålehistorie tog vi i afdelingen fredag formiddag en hurtig snak om *emnet Niels*,

og vi besluttede, at han skulle være vores nye mand, hvis ledelsen gav deres samtykke. Svaret kom samme fredag eftermiddag – Niels var permanent overført til afdelingen. Behøver jeg at sige, at Niels og jeg havde 3 fede uger sammen, hvor vi styrede "for vildt". Det kan godt være, at han ikke har en menneskealder tilbage på arbejdsmarkedet – men folk som ham er der altid brug for.

Jeg og min holdning til alderens betydning fik én over snotten. Med flere hundredtusind arbejdsløse skulle det vel også være muligt at finde en ny lige så munter mand, når Niels en dag trækker sig fra arbejdsmarkedet, hvis han får lov for politikerne, der plæderer for at fjerne efterløn og udsætte pensionsalderen.

Spacey

Dansk Metal og de "kloge hoveder"

Dansk Metal deler industriens bekymring om mangel på faglært arbejdskraft på sigt. Omvendt vil hverken økonomer eller faglige sekretærer udtale sig om, hvornår forbundet har skaffet deres arbejdsløse medlemmer arbejde

Modsat resten af fagbevægelsen er Dansk Metal ikke bekymret for en massiv indvandring af arbejdere fra de kommende 10 EU-lande, som vil kunne trykke løn- og arbejdsforhold. Tværtimod. Midt i en tid hvor arbejdsløsheden er hastigt stigende, udtrykker Dansk Metal bekymring over, at der vil være for få faglærte arbejdere fra Østeuropa, der vil søge til danske virksomheder.

Derved optræder Dansk Metal som skødehund for Dansk Industri (DI), hvis ærinde er at tilrane sig så stor en del af ekspertarbejdskraften fra Østeuropa som muligt. Selvom udvidelsen først træder i kraft den 1. maj 2004, så er jagten allerede gået ind. De nuværende EU-landes store koncerner konkurrerer indbyrdes om at få fat i "cremen". Her ønsker DI, at den danske stat skal være behjælpelig med at gøre Danmark attraktivt. Ledelsen i Dansk Metal, som er dybt integreret i kapitalforvaltning, bekender igen klart kulør.

Dansk Metal skifter formand

Når Dansk Metal afholder kongres den 6.-10. september, bliver udgangen, at formanden gennem 12 år, Max Bæhring, går af. Den ny formand bliver Thorkild E. Jensen, 53 år, hvilket allerede står fast, idet han var den eneste opstillede ved fristens udløb.

Med formandsposten følger en række poster i det danske erhvervslivs bestyrelser samt i fagbevægelsens rækker. Blandt andet overtager Thorkild E. Jensen formandsposten for det

Kommende formand for Dansk Metal Thorkild E. Jensen, nuværende næstformand - fortsætter Max Bæhrings kurs

Dansk Metal har 150.000 medlemmer, hvoraf knap 5 pct. er arbejdsløse, svarende til ca. 7.000.

Fagforbundet har sammen med blandt andet Dansk Industri og Ingeniørernes fagforening fået foretaget en undersøgelse, som angiver, at der "kun" vil komme 2-300 faglærte arbejdere til Danmark fra Polen i de første år efter udvidelsen. Derefter vil antallet falde.

- Frygten er ikke, at vi bliver rendt over ende, men det modsatte. Vi får brug for kvalificeret arbejdskraft, men der vil komme alt for få, udtaler EU-sekretær i Dansk Metal, Jens Boe Andersen, til KP.

- Der er tværtimod grund til bekymring over, at den kvalificerede arbejdskraft i Polen ikke finder det attraktivt at søge arbejde i Danmark. På sigt vil dette blive et problem, hvis vi ikke gør det

mere attraktivt for højt kvalificeret arbejdskraft at søge mod Danmark, siger Jens Boe Andersen.

Dansk Metal peger på den såkaldte ældrebyrde som forsvar for holdningen.

Arbejdsmarkedsordfører for Dansk Folkeparti Bent Bøgested, der deltog i forliget med regeringen angående en overgangsordning for tilstrømningen, ironiserer over Dansk Metals holdning:

- Det er et anslag mod Metals egne medlemmer, at man nu siger, at der mangler kvalificeret arbejdskraft. Og det er misvisende i forhold til den kampagne, som fagbevægelsen og Socialdemokratiet kører om, at vi har skabt arbejdsløshed.

Dansk Metals kommentar til denne sarkastiske bemærkning?

- Lad mig understrege, at det er kvalificeret, faglært arbejdskraft, vi kommer til at mangle. Undersøgelsen viser, at Danmark ikke har den fornødne tiltrækningskraft på "kloge hoveder", hvorunder vi også regner vore medlemmer, siger Jens Boe Andersen.

- I betragtning af at forbundet har omkring 7.000 arbejdsløse medlemmer, hvornår regner Dansk Metal så med, at arbejdsmangelen vil være en kendsgerning?

- Det er ikke til at sige i en situation, hvor ledigheden fortsat stiger. Den oplysning må du søge hos vores økonomer.

KP kontaktede derfor Dines Schmidt Nielsen, økonom i Dansk Metal:

- Hvis jeg kunne svare dig på det, så sad jeg ikke her. Så var jeg aktieinvestor. Jeg kan sige så meget, at vi havde faktisk i Dansk Metal fuld beskæftigelse under Nyrup-regeringen med blot 2-3.000 arbejdsløse metalarbejdere.

KP: - Med jeres deltagende bekymring med Dansk Industri over mangelen på kloge hoveder, hvornår kalkulerer Dansk Metal så at befinde sig i en situation med fuld beskæftigelse igen?

- Det vil jeg slet ikke komme med et bud på, fastslår Dines Schmidt Nielsen.

Beskæftigelsen falder drastisk

Stik imod den sidste arbejdsmarkedsreform *Flere i arbejde*, som gav løfte om 87.000 flere arbejdspladser ved udgangen af 2010, så falder beskæftigelsen voldsomt. På mindre end to år er antallet af fuldtidsarbejdspladser reduceret med 50.000. Fra 3. kvartal 2001 til 2. kvartal 2003 er antallet faldet fra 2.220.000 til 2.170.000.

Den officielt registrerede arbejdsløshed er i samme periode steget fra 133.000 til 173.000, svarende til 40.000. VK-regeringen har begrundet den højere arbejdsløshed med, at den har sat en stopper for de mange unyttige aktiveringsordninger, som den forrige regering indførte.

Lukningen af 50.000 fuldtidsarbejdspladser tilbageviser regeringens bortforklaringer.

Det er specielt i den private sektor, at jobbene forsvinder. Således tegnede den private sektor sig for 80 pct. af reduktionen for 2. kvartal 2003.

Daloon fyrer en fjerdedel i Nyborg og Rudkøbing.

Det voldsomme fald afspejler den verdensomspændende krise for kapitalen, som selv af borgerlige økonomer forventes at fortsætte ind i 2004. Regeringen har valgt at betragte situationen passivt med armene over kors.

Cheføkonom i arbejdsgiverorganisationen Dansk Handel og Service, Jan Poulsen, mener, at det er sidste udkald for nye reformer på arbejdsmarkedet:

- 2010-planen skrider, fordi den opererer med en stigning i beskæftigelsen, men det økonomiske råderum for at bringe beskæftigelsen op er med de lovede skattelettelser næste år brugt op, udtaler han til Jyllands-Posten.

Ny massefyringsbølge på Fyn

Sommerferien er dårlig nok slut, før fynske arbejdere på ny i snesevis sparkes på gaden. En bølge af massefyringer hærger Fyn, der i forvejen er utroligt hårdt ramt af massearbejdsløsheden. Det værste år for beskæftigelsen i (mindst) et årti har forvandlet Fyn til en arbejdsløshedsø, og den katastrofale udvikling fortsætter med uformindsket styrke.

Overalt på Fyn har virksomhederne siden juni foretaget massefyringer. Massearbejdsløsheden stiger på ny eksplosivt. 6,6 pct. af arbejdsstyrken er nu ifølge de officielle statistikker arbejdsløse. 15.627 fynboere. 3.600 flere end juni året før. Indtil videre. Inden for den seneste uge har fire nye virksomheder varslet masseafskedigelser eller i første omgang arbejdsfordeling.

Batteriselskabet Danionics fyrer 93 arbejdere, halvdelen af arbejdsstyrken på deres fabrik i Odense. En stor del af produktionen flyttes til Fjernøsten, oplyser virksomhedens direktør. Alle arbejdere på Micro Matic tvinges til at gå på arbejdsfordeling. Daloon afskediger 72 arbejdere – eller hver fjerde ansat – på deres virksomheder i Nyborg og i Rudkøbing (Langeland).

Senest har firmaet Hudevad Export A/S varslet fyringer. I første omgang afskediges 15 ud af de i alt 200 arbejdere på firmaets to radiotorfabrikker i Hudevad og Rudkøbing som led i en rekonstruktion af firmaet, men flere fyringer kan bestemt ikke udelukkes, oplyser ejeren Søren Rasmussen.

Der er tale om en katastrofe, da arbejdsløsheden i forvejen er foruroligende høj. De fyrede har ingen udsigt til andet arbejde – og SiD's distriktssekretær på Fyn frygter endog en yderligere acceleration i ledigheden i løbet af efteråret. Absolut intet tyder på, at udviklingen vender foreløbigt. Hverken på Fyn eller i Danmark som helhed.

Den danske "jobkrise" (en ny betegnelse for den kapitalistiske internationale økonomiske krise, der også for alvor har ramt Danmark) er ved at blive en af de værste i Europa, slår Arbejderbevægelsens Erhvervsråd fast oven på den barske kendsgerning, at 50.000 danske arbejdspladser er forsvundet fra jordens overflade alene i år. Foreløbig. Den økonomiske krise ("jobkrisen") har ramt Fyn ekstra hårdt. Ledigheden på Fyn ligger i dag klart over landsgennemsnittet.

62 dræbte på arbejdspladsen

Antallet af dødsulykker på arbejdspladserne steg dramatisk (20 pct.) fra år 2001 til 2002. De seneste tal fra Arbejdstilsynet viser, at antallet er steget fra 52 (2001) til 62 (2002). Fra 1997 har der været et mindre fald i antallet af arbejdsskader, hvilket for 2002 menes at stige igen. Med hensyn til dårligt arbejdsmiljø ligger det danske erhvervsliv i den absolutte top i Europa. Det er ikke mindst arbejdsgivernes ansvar for de manglende sikkerhedsforhold, der udløser de mange ulykker med døden til følge.

154 værftsarbejdere på fordeling

Orskov Yard i Frederikshavn, der i januar blev udskilt fra Ørskov Stålskibsværft, sendte forrige mandag 145 ansatte på arbejdsfordeling. Det er udskilningen, der får "skylden":

- Førhen havde vi nybygningsafdelingen, som vi kunne sætte folk over på i nedgangsperioder, men det kan vi jo ikke mere, siger tillidsrepræsentant Karsten Frederiksen til SiD's medlemsblad Fagbladet.

35 græske arbejdere på Lindø

Omkring 35 græske arbejdere har sommeren over arbejdet på Lindøværftet med sandblæsning og epoxy uden dækning af gældende overenskomst. SiD Nordøstfyn peger på, at det især er manglende overtidsbetaling og uddannelse, det handler om. De græske arbejdere er hyret af det tyske firma Severa. De forhold bliver der nu lavet om på, erklærer fagforeningen efter en forhandling med værftets ledelse:

- Fremover bliver alle Severas udenlandske arbejdere organiseret i SiD og får den samme løn og uddannelse som vore øvrige medlemmer på Lindø, udtaler Jan Johansen, formand for SiD Nordøstfyn.

Lindøværftet, der er en del af Mærsk-koncernen, benytter ofte underentreprenører til bestemte arbejdsopgaver. Det sker på trods af, at arbejdsløsheden topper på Fyn.

Superprofitter til aktionærene

Aktionærene har skovlet profitter til sig i august. Opturen lander imidlertid på relativt få hænder og skal ikke betragtes som et nyt opsving.

Krisen kradser; men den kradser mere for nogle end for andre. Regeringens konstante nedskæringsfelttog giver kun færre penge til forbrug, hvilket er med til at uddybe en fortsat afsætningskrise

Det lykkes kun alt for godt for danske storaktionærer at vælte krisen over på de arbejdende og arbejdsløse, mens de selv indkasserer enorme profitter. Alene i en tre-ugers periode i august er det bestemmende aktieindeks KFX, som rummer de tyve største aktieselskaber i Danmark, steget med omkring 15 pct.: fra 210 til 238! Danske investeringsforeninger ligger som nummer fire på den europæiske hitliste.

Stigningen er præget af store udsving firmaer imellem. Mens Lundbeck-koncernen, som er producent af de såkaldte lykkepiller, er faldet i værdi

på grund beskyldninger om industri-spionage og faldende markedsandele, så er andre af de helt store selskaber steget voldsomt. Det drejer sig fortrinsvis om A.P. Møller Mærsk, Den Danske Bank og Novo samt Novozymes.

A.P. Møller Mærsk topper igen

A.P. Møller Mærsk indtager den absolutte førerplads. Her kan aktionærene gnide sig i hænderne på baggrund af en kursstigning på 75 pct. siden nytår. Det svarer til, at aktionærene uden at røre en finger har forøget deres formue med 80 milliarder danske kroner.

Flere analytikere vurderer, at aktiekursen for Mærsk-koncernen ikke er toppet endnu!

Den voldsomme stigning tilskrives to forhold.

Dels sammenlagde koncernen i forsommeren de to datterselskaber "Dampskibsselskabet 1912" og "Dampskibsselskabet Svendborg", og i samme moment besluttede koncernen at offentliggøre større dele af deres regnskaber, som de på trods af fonds-

børsregler har holdt tilbage i årtier. Regnskaberne afdækkede større værdier end de hidtil formodede.

Dels har Mærsk scoret solide profitter ved at bistå USA og krigskoalitionen med transport af materiel og andet. Dette er en fortløbende god forretning under besættelsen. Imens lider danske borgere under statens udgifter ved krig/besættelsen.

Ikke et nyt opsving

Aktiefesten i august skal ikke tolkes som et nyt opsving for kapitalen. Stort set samtlige aktieanalytikere mener samstemmende, at et eventuelt opsving tidligst vil finde sted i løbet af år 2004. De spejder energisk – men forgæves – efter et opsving i forbrugernes købelyst. Det er her, hunden ligger begravet. Krisen er nemlig en helt almindelig kapitalistisk overproduktionskrise, hvor forbrugerne ikke har råd til at aftage de enorme mængder af varer, der fylder lagerkapaciteten til bristepunktet. Nogle analytikere mener endda, at der direkte er mulighed for en deflation – det modsatte af inflation, hvilket altså kan betyde, at priserne vil falde.

Politikernes muligheder for at "dreje på knapperne", der kan vende krisen, er yderst begrænsede. Danmark er fastlåst gennem EU og ØMU'en, der gør, at renten er fastlåst. Netop rentenedsættelser har været et flittigt brugt instrument i forsøget på at skabe mere omsætning. USA har således sænket renten fra 7½ til 1½ på få år. Japan har en national udlånsrente på nul, mens EU har sænket renten i et mildere tempo.

I stedet fortsætter politikere med at vælte krisens byrder over på arbejderne skuldre. Den kommende finanslov er endnu et udtryk for dette. Brugerbetaling tager stadig ved i omfang, og uanset hvad regeringen postulerer, så stiger skattetrykket. Den voksende arbejdsløshed betyder også færre penge til forbrug.

Politikernes ihærdige indsats med at vælte krisens byrder over på de fattige formår kun at reducere afsætningsmulighederne, hvorfor overproduktionen og varelagrene består.

-gri

Skal tomme huse stå tomme?

Tomme huse i en tid med bolignød og huslejedyrktid er en provokation, som kalder slumstormere og bz'ættere frem overalt. På Nørrebro blev et tomt hus bz'at 3 gange på en uge. Politiet gik hårdt til værks. 'Flere fristeder' står der på banneret på taget af det bz'atte hus. bz'erne siger:

VI GI'R ALDRIG OP!

Vi vil ikke længere se passivt til mens vores fantasi, kreativitet og vilje til oprør og modstand berøves. Vores evne til at tænke anderledes og selv-

stændigt bedøves af TV og reklamer, der pådutter os falske behov og tomme idéer om, hvordan vi skal leve!

Vi kan give et tomt hus liv og skabe et fristed med plads til kulturel forskellighed.

Vi befrier vores liv og besætter vores by!

I politiets øjne er vi forbrydere, men der bliver aldrig talt om hvilken forbrydelse det er at lade et hus stå tomt, mens hjemløse er nødt til at sove på varme kloakriste i mangel på bedre. Vi lever i en by hvor lejligheder bliver lagt sammen til kontorer, når det i virkeligheden er boliger der er brug for - en by hvor bolignøden lige nu er større end den har været de sidste tyve år.

Vi er ikke forbrydere, vi er unge, der kæmper for et sted at bo, og en verden, hvor profit ikke sættes over menneskeliv.

Kampen fortsætter!

Christiania: Drøm og virkelighed

Drømmen om socialisme lever og er stærkere end nogensinde. Drømmen et samfund, der ikke er hæmmet af det kapitalistiske anarki, af økonomiske kriser og brutale erobningskrige, med alle disses ødelæggende menneskelige omkostninger. Hvor menneskene endelig kan blive frie.

Christiania rummer en lille gnist af denne drøm – og det er derfor den borgerlige regering af krigs-, unions- og monopolpolitikere vil have fristaden væk.

Krig og klassekrig

'Ingen nation kan forholde sig neutral i kampen mellem civilisation og kaos', sagde George Bush til militærfolk fra The American Legion i St. Louis den 26. august:

'Vi har udarbejdet en ny strategi for en ny slags krig. Vi vil ikke vente til fjenden rammer os igen. Vi vil gøre alt for at forhindre terrorister i at få masseødelæggelsesvåben, før de kan begå mord i ufattelig skala. Denne nations sikkerhed, og vore venners, kræver beslutsom handling, og sammen med en bred koalition er vi gået i aktion verden over. Vi er i offensiven mod terror, og vi vil forblive i offensiv mod terror.'

Han tilføjede:

'Vort militær konfronterer terrorister i Irak og i Afghanistan og andre steder, så vort folk ikke skal konfronteres med terroristvold i New York, St. Louis eller Los Angeles.

Der bliver ikke noget tilbagetog fra Irak. Vores eneste mål, vores eneste mulighed, er total sejr i krigen mod terror'.

Bush lover verden nye krige. Nye 'præventive' krige, hvor USA og dets allierede slår først mod regimer, de ikke bryder sig om, og som de betegner som terroristregimer, slyngelstater eller tilsvarende. 11. september 2001 var blot det belejlige startskud til 'krigen mod terror', en lang serie af krige over hele verden, som skal sikre amerikansk global dominans i det 21. århundrede.

Nye stater står på listen over angrebsmål for uprovokerede røverkrige, 'forebyggende krige' i strid med folkeretten. Bush og Co. lægger ikke skjul på det: Syrien, Iran, Nordkorea, Cuba – det er blot nogle af dem. Også i Palæstina

bekæmper USA og dets nærmeste allierede (ved siden af UK) - besættelsesmagten Israel – såkaldt palæstinensisk 'terrorisme': det vil sige den væbnede kamp mod Israels besættelse og terror for at oprette en fri og uafhængig palæstinensisk stat.

Ikke siden Hitler har folkene været udsat for et sådant utilsløret felttog for verdenserobring og verdensherredømme.

Danmark er med i det storamerikanske kolonifelttog. Med 'hele vejen' har først en socialdemokratisk, så Fogh-regeringen erklæret. Og Danmark er med i besættelsen af Afghanistan, i krigen og besættelsen af Irak – i de ulovlige krige, som udløses på basis af løgne om masseødelæggelsesvåben eller terror eller en kommende trussel. Staten stiller med soldaterne, A.P. Møller med transportskibe og olieeksperter. Danske kampfly har bombet civile i Afghanistan, danske soldater skyder civile og en enkelt af deres egne i Irak.

'Krigen mod terror' er et påskud for noget andet: et påskud for imperialistisk aggression, slet og ret. Dens formål er ikke at gøre verden til et sikrere sted, men at sikre amerikansk og vestlig imperialismes interesser og profitter. Og ikke mindst sikre USA kontrollen med verdens olieressourcer. I sidste ende er det den rige verdens krig mod verdens fattige. Det er klassekrig – ført af monopolerne og milliarderne mod klodens fattige milliarder.

Og Danmark er med – hele vejen.

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Oktober Bogbutik
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
e-mail: apk@apk2000.dk

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
apkaarhus@tdcadsl.dk

www.apk2000.dk

Drømmenes fristad

Af Dorte Grenaa

Drømmen om socialisme lever og er stærkere end nogensinde. Drømmen et samfund, der ikke er hæmmet af det kapitalistiske anarki, af økonomiske kriser og brutale erobringskrige, med alle disse ødelæggende menneskelige omkostninger. Hvor menneskene endelig kan blive frie.

Christiania rummer en lille gnist af denne drøm – og det er derfor den borgerlige regering af krigs-, unions- og monopolpolitikere vil have fristaden væk. Selve drømmen skal slås ihjel. Gnisten er i sig selv en provokation, der ikke tolereres.

Undre kapitalistiske forhold er drømmenes fristad en umulighed. Drømmen kan ikke realiseres – og den bliver vredet skæv, fordi statsmagt og livets grundbetingelser i sig selv under dette system sætter sig igennem.

Men Christiania kæmper. Christiania overlever. Alle der har den mindste gnist i sig, den mindste slumrede drøm om noget andet, et alternativ, et nyt samfund, forsvare denne drøm.

Et af de navne, der er knyttet til Christianias historie og forsvaret af drømmen, er *Carl Madsen* – revolutionær kommunist, klassesdomstolens og bureaukrat-'kommunisterne' skræk. Bagtalt som 'stalinist', indespærret af tyskerne under besættelsen, i stadig kamp mod den herskende klasse, der lever fedt af krigens og udbytningens kaos. Han har fået sin egen plads her.

Retten til forskellighed har levet med Christiania fra første færd – og det er et af de centrale elementer i forsvaret af drømmen. Det er også det, som skaber den brede folkelige enhed bag kravet *Bevar Christiania*.

Arbejderpartiet Kommunisterne blev dannet i år 2000 for at gøre den revolutionære drøm om et socialistisk samfund til virkelighed i dette århundrede. I Carl Madsens og den revolutionære marxismes og leninismes ånd, som den f.eks. blev formuleret af Friedrich Engels i '*Socialismens udvikling fra utopi til videnskab*' (1877):

"I samme forhold, som anarkiet i den samfundsmæssige produktion svinder bort, sover også statens politiske autoritet ind. Menneskene, der endelig er blevet herre over deres egen form for samfundsdannelse, er dermed samtidig blevet herre over naturen, herre over sig selv – fri.

At gennemføre denne verdensbefriende handling er den moderne arbejderklassens historiske mission."

Dorte Grenaa er formand for Arbejderpartiet Kommunisterne og medlem af landskoordinationen i 'Nej til krig'

Foghs krig – in

Det er umuligt at forstå, hvad der sker i verden omkring os eller i Danmark uden at forstå den amerikanske politik for verdensherredømme, som det officielle Danmark har tilsluttet sig – trods massive folkelige protester og et klart flertal mod krig og besættelse af Irak.

Fogh-regeringen fører aggressionskrig udadtil – og klassekrig indadtil. Oprustning, kostbare militærentyr, flere penge til politiet, flere fængsler: Statens voldsapparat styrkes, mens de sociale budgetter skæres ned. Krigen udadtil føres som indadtil som et felttog til slagtning af de sidste rester af den såkaldte 'velfærd'. Og angrebsmålet er indvandrere og flygtninge, arbejdsløse og folk på overførselsindkomster, unge af alle kategorier og mange andre: det store flertal af danskerne. Ikke mindst – og i første række – arbejderklassen.

EU – inten

I 2004 skal der være folkeafstemning om EU's nye forfatning. Både Fogh-regeringen og socialdemokraterne lægger hovederne i blød for at sælge den til de genstridige og skeptiske danskere. For forfatningen er den europæiske unions og de europæiske monopolars billet til at blive en supermagt på linje med USA. En imperialistisk verdensmagt. Den er en *garanti* for krig udadtil og nyliberal klassekrig mod de europæiske folk. Den er også en *garanti* for, at enhver rest af dansk selvstændighed ophæves – at Danmark bliver en delstat i

Folkelig enhed mod k

Det eneste svar på Foghs og monopolernes offensiv indadtil og udadtil er udviklingen af en bred folkelig kampfront mod krig, krise og reaktion. Der er allerede taget vigtige skridt: Antikrigsbevægelsen med dens massive demonstrationer op til Irak-krigen var ét af dem. Solidaritetsbevægelsen med det palæstinensiske folk et andet. Modstanden mod EU og dens forfatning er massiv. Arbejdernes strejkebevægelse er i vækst. Mange offentligt ansatte protesterer. En ny generation af unge er begyndt at gå på barrikaderne, også for at forsvare sig mod privatiseringspolitik, nedskæringer på uddannelserne, bolignød. De kommunale nedskæringsbudgetter bliver mødt

Indadtil og udadtil

Danmark – som den øvrige kapitalistiske verden - er i krise med stadig voksende arbejdsløshed, bolignød og simpel menneskelig nød og elendighed. Som i 30erne søger den herskende klasse udvej i aggressionskrig og ved at vælte krisen over på andre.

Profitterne skal sikres – og aktionærernes jubelfest fortsætte evigt.

Finanslov 2004 med dens angreb på dagpenge, revalidenter, uddannelsessøgende og SU, på den kollektive trafik, beskæring af boligstøtte og børnefamilieydelse – og dens gaveregner til banker, aktionærerne, storlandbrug og miljøsvin, til politi og militær – taler sit tydelige sprog om Fogh og Co.s klassekrig indadtil.

Alternativ

'Europas Forenede Stater' – eller rettere sagt: monopolernes 'Forenede Europa'.

Fogh-regeringens og socialdemokraternes kurs er klar: Danskerne skal tilslutte sig forfatningen, indføre euro'en og droppe alle forbehold. Deres problem er, at flertallet af danskerne ikke vil være til det.

Men der var også et flertal mod Irak-krigen – Danmark deltagere alligevel.

Krig, krise og reaktion

af protester fra pensionister, forældre, børn, unge og ansatte.

Tingene hænger sammen: Krigspolitik betyder forringelser af skoler og institutioner, og at der bygges fængsler i stedet for boliger. Derfor må modstanden mod Foghs klassekrig på et område forbinde sig med kampen på de øvrige områder for at stoppe den kapitalistiske offensiv.

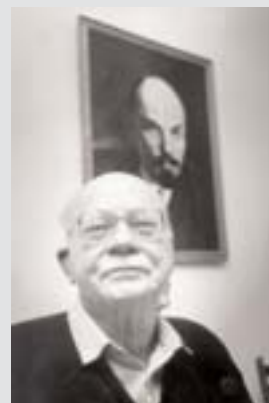
Arbejderpartiet Kommunisterne og dets ungdomsforbund DKU står for aktiv kamp, for at udvikle aktioner og masseprotester mod de gale klassekrigere i den danske regering og folketinget, i USA og EU, mod monopolerne og deres håndgangne folk.

Anker Holm: 'De røde vender altid tilbage'

Anker Holms selvbiografi er en glødende bekendelse til kommunismen og til socialismens sejr i det 21. århundrede. Det er også den kommunistiske bevægelses historie i mere end en menneskealder.

"Anker Holms bog giver troen på menneskers længsel og håb videre til en ny generation med optimisme og livskraft. Læs den, brug den og lær!"

B.C. Andersen, Arbejderforfatter

bestilles hos
Oktober Forlag
Willemoesgade 58E
2100 København Ø
kmpol@apk2000.dk

248 sider. Pris 195,- kr.

Manifestet for et socialistisk Danmark Læs APKs program

Uddrag af 1. afsnit:

"Ved indgangen til det 21. århundrede er det kapitalistiske og imperialistiske system enerådende i verden. Alligevel kan dette århundrede blive det, der ser imperialismens fald. For det kapitalistiske og imperialistiske system er stødt på sine historiske udviklingsgrænser. Det er ude af stand til at sikre menneskeheden fred og fremgang. Aldrig har der været større forskel mellem rige og fattige. Det er modent til revolutionær forandring.

Derfor kan det 21. århundrede også blive socialismens århundrede. Det århundrede, hvor arbejderklassens kamp for at skabe et socialistisk samfund virkelig gøres."

Kan købes i Oktober bogbutikker
eller læses på www.apk2000.dk

En anden verden er mulig - socialismen er svaret

Evian 2003: Endnu engang samles lederne af de store imperialistiske magter omkring den amerikanske supermagts repræsentanter for at diskutere og træffe beslutninger om vores fremtid. De vil tage nye skridt for at fremme den imperialistiske globalisering med henblik på at slippe ud af det verdensomspændende imperialistiske systems krise.

På trods af arbejdernes og folkenes enormt omfattende protester og kampe vil de diktere deres privatiseringspolitik, likvideringen af de sociale sikringsystemer, af det offentlige sundheds- og uddannelsessystem, fleksibilitet og løntrykkeri på jobmarkedet, deres udplyndring af de beherskede lande, af Afrika, Asien og Latinamerika.

De tager sig ikke af de sociale eller økologiske konsekvenser, af konsekvenserne for sundheden, i deres politik for profit for enhver pris.

Denne politik for social tilbagegang i global målestok går hånd i hånd med styrkelsen af undertrykkelsesorganerne

og disses internationale koordinering under etiketten kamp mod 'terrorisme'. De, som spreder en terrorens politik over hele verden, udvider deres instrumenter til kontrol og overvågning af befolkningerne, og kriminaliserer alle former for social protest.

Deres politik gennemføres ved hjælp af omfordelingskrige med folkene som deres ofre.

Efter at have været splittet på spørgsmålet om

Politiprovokatører under EU-topmødet i København december 2002.

Irak, hvor hver imperialistmagt forfulgte sine egne interesser, søger de nu efter enhed på nye felter for sammen at organisere den imperialistiske udplyndring og dominans over kloden.

Verdens folk har til stadighed bekæmpet denne dominans. Fra de første G7-, senere G8-topmøder, til Den Internationale Valutafond-, Verdensbank- og WTO-møderne, har tusinder og tilmed hundredtusinder demonstreret og fordømt den gæld, som lemlæster folkene, fordømt, at al menneskelig virksomhed bliver til en handelsvare, fordømt mekanismerne til deregulering, som ødelægger social beskyttelse og arbejdslovgivningen. Modstanden mod (ny)liberalismen har udvidet sig til en fordømmelse af de imperialistiske krige, som den afføder.

Sammen med arbejderne og verdens folk erklærer vi, at en anden verden er mere nødvendig end nogensinde: en verden med social retfærdighed, af respekt og solidaritet mellem folkene, en verden befriet for monopolernes dominans og for de stater, der tjener dem, en verden, som gør det muligt at sætte en stopper for udplyndrings- og omfordelingskrige. Den verden, som vi tilstræber og kæmper for, har et navn: Det er socialisme.

Der går en vej til den: Det er arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp.

Fælles kamp mod imperialismen og dens politik for krig og elendighed!

Fællesudtalelse til G8-topmødet i Evian 1.-3. juni 2003, underskrevet af en række europæiske marxistisk-leninistiske kommunistiske partier, heriblandt Arbejderpartiet Kommunisterne samt partier og organisationer i Norge, Frankrig, Tyskland, Spanien og Tyrkiet.

Carl Madsen

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Kommunistisk Politik

Abonnementstilbud

**5 nr for 25 kr
efterår 2003**

perioden 30.8. - 5.10 2003

*Bestil hos oktober forlag
willemoesgade 58E, 2100 Ø*

Seks uger i det besatte Bagdad

Fra begyndelsen af juli til midten af august besøgte den belgiske læge Geert van Moorter fra organisationen Medicin for Den Tredje Verden Iraks besatte hovedstad Bagdad. Han var også i Bagdad både før og under den amerikansk ledede krig mod Irak, der indledtes den 20. marts. Efter hjemkomsten fra sin seneste rejse til Irak gav han nedenstående interview til det belgiske ugeblad Solidaire. I ord og billeder giver han et førstehåndsindtryk af dagligdagen under besættelsen og de mange former, som modstanden mod den antager.

USA's præsident Bush siger, at livet i Irak bliver bedre og bedre for hver dag, der går. Er det også din opfattelse?

Ved første øjekast får man det indtryk, at tingene er mere eller mindre i orden. Livet fortsætter som normalt. Mange forretninger har varer til salg. Kun de amerikanske jeeps rammer en falsk tone. Men når mørket sænker sig, forsvinder enhver illusion om det normale liv. Før krigen var der et levende natteliv i byen. Folk talte sammen og grinede ude på gaderne indtil kl. 1 eller 2. I dag er Bagdad en spøgelsesby om natten. Amerikanerne har udstedt udgangsforbud fra kl. 23.

Jeg så temmelig hurtigt, at befolkningen stadig lider som følge af krigen og dens virkninger. Irakerne forstår ikke, hvorfor de fire måneder efter, at konflikten officielt blev erklæret slut,

Den belgiske læge Geert van Moorter tilbage i Bagdad. Han var også i Iraks hovedstad under bombardementerne i marts-april 2003, udsendt af den belgiske solidaritetsorganisation Medicin for Den Tredje Verden, som specielt arbejder for at forbedre sundheden i Den Tredje Verden.

stadig ikke har elektricitet mere end kun nogle få timer om dagen. Der er også hele tiden kæmpe problemer med drikkevandet. Og brændstofforsyningen er alvorligt forstyrret. Mange mennesker fortalte mig, at efter Den Første Golfkrig i 1991, hvor det meste af landet stadig var under den irakiske regerings kontrol, blev alle disse problemer løst i løbet af mindre end to måneder. I dag ligger hele Iraks administrative struktur i ruiner. De fleste offentlige tjenester og ministerier fungerer ikke længere. De statslige virksomheder er blevet lukket. Hundreder af irakere har mistet deres arbejde.

Hvordan overlever de?

Jeg har ingen anelse om det. Efter to krige og 12 år med sanktioner kan de ikke have nogen opsparing. Heldigvis fungerer Olie for Mad-programmet sta-

B
A
G
H
D
A
D
S

B
I
L
L
E
D
E
R

Geert van Moorter sammen med Mohammed Ali Sarhan, der mistede sine ben og sin gravide kone, da en ambulance, hvori han og hans kone sad på vej til et hospital i Bagdad, blev angrebet af en amerikansk kampvogn.

Overalt i Bagdad ser man plakater fra Handicap International, der advarer om klyngebomber, som er bomber, der består af hundreder af små bomber, der kun eksploderer

dig, mere eller mindre. Omkring 80 procent af den distributionsstruktur, som det tidligere regime oprettede, ser ud til stadig at være der. Uanset hvad, så er det en ringe trøst.

Men man har installeret en "provisorisk regering", ikke? Har det ikke hjulpet med til at løse nogle af problemerne?

Alle, som jeg talte med, havde ikke andet end foragt for det råd bestående af 25 irakere, der lader, som om de regerer landet. "Før havde vi kun én Saddam. Nu har vi 25," sagde en iraker vittigt til mig. "De fleste er rige svindlere, der har levet mange år i udlandet. De kom tilbage til Bagdad på amerikanske tanks," sagde en anden. Det er amerikanerne, der trækker i trådene. De såkaldte ministre har i virkeligheden ikke noget at skulle have sagt.

Sårene gør stadig ondt

Har irakerne været i stand til at glemme krigen? Har de kunnet overkomme angsten og spændingerne?

En stor del af irakerne konfronteres stadig hver dag med krigens konsekvenser. For eksempel genså jeg Mohammed Ali Sarhan, som under krigen mistede sine to ben. Den 7. april var han sammen med sin kone, der var sidst i sin graviditet, og en anden kvinde, der lige skulle til at føde, i en ambulance på vej til Yarmouk-hospita-

Mange steder i Bagdad møder man officielle bygninger, der blev ramt under de heftige bombardementer af byen. Her er det bygningen, der engang var Iraks telekommunikationsscenter.

En besættelse uden perspektiv

Hvordan reagerer irakerne på den amerikanske tilstedeværelse?

En oversætter sagde til mig: "Jeg føler mig som en fremmed i mit eget land. Hver gang jeg ser amerikanerne, overvældes jeg af vrede."

Hun fortalte mig, hvordan hun før havde levet et rigt socialt liv. Men nu går hun ikke længere ud om aftenen. Hun tør ikke engang at køre bil mere.

let i Bagdad. Undervejs kom de under beskydning fra en amerikansk kampvogn. Mohammed blev kastet ud af ambulancen, og de to kvinder og deres ufødte børn blev alle dræbt, brændt ihjel. Da nogle af vidnerne prøvede at hjælpe Mohammed, blev de drevet væk af skud. For nylig lykkedes det mig at indsamle vidneudtalelser fra faderen til den døde kvinde og fra sygeplejersken. De var også begge i ambulancen. Sygeplejersken er stadig i behandling efter at have fået alvorlige forbrændinger og et stort knoglebrud. Begge bekræfter historien: Amerikanerne skød mod ambulancen uden grund.

De amerikanske soldater er arrogante. De irakere, der var neutrale eller lidt positive over for amerikanerne, fordi de væltede Saddam, ved nu, at amerikanerne ikke kom til Irak for at hjælpe dem. I Bagdads Internationale Lufthavn holdes tusinder af mennesker i fangenskab. Enhver "mistænkelig" person arresteres eller nedskydes ganske enkelt uden varsel. Jeg tog en dag ud for at se til en 10-årig dreng, der var blevet beskudt fra en kontrolpost. Hans skulder hang i laser, og nu er han handicappet for resten af livet. Men denne dreng havde intet sted at gå hen. Det amerikanske militærpoliti, der angiveligt skal overvåge hærens overgreb, løf-

Ved check-points kontrolleres alle personer, der nærmer sig besættelsesmagtens bygninger

En invalideret 10-årig irakisk dreng sammen med sin far. Drengen fik sin skulder flænset af skud fra en amerikansk kontrolpost. Hændelser af den art sker dagligt ved besættelsesstyrkernes kontrolposter.

ter i realiteten ikke en finger for at forhindre magtmissbrug eller aggressions-handlinger fra de amerikanske soldaters side. Da jeg spurgte en af dem, hvordan de reagerede, når de modtog en klage fra en iraker, svarede han: ”Det er krig, min ven!”

Hvordan har de amerikanske soldater det med hensyn til deres tilstedeværelse i Irak?

En soldat fortalte mig, at de ikke har lov til at indtage lokal mad eller drikke, kun deres egne rationer. Det er naturligvis uudholdeligt.

Jeg havde også en hjertelig samtale med en soldat i en jeep. Han bar en meget tung hjelm og en tyk, skudsikker vest. Det var mere end 40 grader, og jeg stod selv i en T-shirt. Med et tegn gjorde jeg ham opmærksom på, at jeg havde det varmt og spurgte ham, om han ikke var ved at kvæles under alt det udstyr.

Han svarede: ”Jo, det kan du bande på! Jeg føler mig som en fange. Vi kan ikke forlade vores jeep. Vi føler os ikke sikre nogen som helst steder.”

Den irakiske modstand antager mange former

Hvad er dit indtryk af den irakiske modstand?

Naturligvis er der mange protester og demonstrationer. De organiseres af mange forskellige grunde og af mange

forskellige grupper: de arbejdsløse, familier til mennesker, der er blevet arresteret uden grund, indbyggere, der kræver vand og elektricitet, militærfolk, der ikke har fået løn i månedsvis osv.

Og så er der selvfølgelig også den væbnede modstand. Jeg hørte regelmæssigt eksplosioner, mest om dagen. I begyndelsen af juli opholdt jeg mig på Hotel Palestine, da en bombe eksploderede på den anden side af floden Tigris, i præsidentkvarteret. Jeg mærkede rystelserne, og skyer af røg steg til vejrs. Snart begyndte helikoptere og køretøjer at ankomme og afgang. Jeg så også et udbrændt amerikansk militærkøretøj. Jeg var på stedet omkring tre timer efter angrebet. Man er nødt til at være hurtig, for amerikanerne fjerner ethvert spor efter angrebene så hurtigt som muligt.

Det er ingen hemmelighed, at det officielle antal amerikanske ofre hele tiden undervurderes. I løbet af mine to første uger i Irak, i begyndelsen af juli, fik jeg af øjenvidner at vide, at 16 amerikanere var blevet dræbt.

Kan man sige, at modstanden intensiveres?

Jeg fik det indtryk, at den bliver bedre og bedre organiseret. Aktionerne vokser i omfang, hvilket kræver mere forberedelse. Jeg fik fortalt, at officerer og generaler fra den tidligere hær organiserer militærtræning. I visse områder indsamles der åbent penge sammen til

modstanden. Jeg har set adskillige løbesedler, som udtrykte modstand mod den amerikanske besættelse. Den politiske opposition bliver stærkere og mere slagkraftig. I slutningen af juli lukkede kolonimagten (USA, o.a.) tre aviser, fordi de havde kritiseret amerikanerne og skrevet om modstandskampens succes.

Du var en af initiativtagerne til krigsforbryderanklagen mod den amerikanske general Franks. Hvad er din holdning nu efter dit besøg i det besatte Irak?

Et af de specifikke mål med mit besøg var lige præcis at indsamle information om krigsforbrydelserne. Det fik jeg gjort, men derudover hørte jeg også om en række nye beskyldninger om alvorlige krigsforbrydelser, mens jeg var der. Anklagen i Belgien mod general Franks var rettet mod at få en general undersøgelse af disse forbrydelser. Men den belgiske regering valgte lige præcis på det tidspunkt at ophæve loven om krigsforbrydelsers universelle karakter. Det er noget, som irakerne ikke kan forstå.

Oversættelsen af interviewet "Six semaines à Bagdad sous l'occupation" og Billedreportagen er lavet af Michael Jensen fra Solidaire, nr. 29, 20. august 2003.

Væggrafitti imod amerikanerne: "Go home, US army!"

Arbejdsløse demonstrerer. Hundretusinder af irakere har mistet deres job som følge af krigen og besættelsen.

FN ikke ønsket i Irak

Den irakiske modstand mod den amerikanske besættelse har nu også ramt FN, som så at sige er blevet deltager i besættelsen ad bagdøren.

Den 1. maj erklærede den amerikanske præsident i en tale kamphandlingerne i Irak for afsluttet, krigen forbi. Overskriften på talen var ifølge Det Hvide Hus' hjemmeside: "*President Bush Announces Combat Operations in Iraq Have Ended.*"

I talen sagde Bush: "*Større kamphandlinger i Irak er afsluttet. I kampen om Irak har De Forenede Stater og vore allierede sejret. Og nu er vores koalition i færd med at sikre og genopbygge dette land.*" Det blev over hele verden som en sejrerklæring: Krigen var forbi, 'fjenden' besejret, en periode med 'fredelig genopbygning' begyndt.

Det var ønsketænkning. Krigen mod besættelsesmagterne fortsatte som guerrillakrig, som er vokset i omfang og intensitet på trods af omfattende amerikanske og allierede militæroperationer og oprydningsaktioner med hundredvis af dræbte, tusindvis af sårede civile og tusindvis af fangne irakere til følge. Amerikanere dræbes dagligt i kamphandlinger, britiske soldater er mål for angreb, og også partnere i krigskoalitionen som Danmark, der har været med hele vejen, og Spanien, der er kommet for med militærmagt at 'hjælpe med genopbygningen', har mistet soldater i kamp.

FN bombesprængt i Bagdad

Samme dag, som FN's hovedkvarter i Bagdad blev ramt af en massiv bombe, der dræbte mindst 19, indbefattet FN-chefen i Irak, brasilianeren Sergio Vieira de Mello, og sårede mere end hundrede, offentliggjorde Det Hvide Hus et interview med George Bush på Armed Forces Radio and Television Service, hvor han reviderede sine udtalelser. Bush afbrød interviewereren, som spurgte om hans 1. maj-erklæring, og sagde, at det drejede sig om

"- større militæroperationer, for vi

Bush ankommer i fuldt militærdress til USS Abraham Lincoln 1. maj

gennemfører stadig kamphandlinger. Det er en anden slags kampmission, men det er alligevel aktiv kamp, bare spørg drengene derovre, som dræber og bliver beskudt."

For at gøre sagen helt klar, bedrev webmasteren i Det Hvide Hus historieforfalskning og ændrede overskriften på Bushs tale fra maj, så den nu lyder: "*President Bush Announces Major Combat Operations in Iraq Have Ended*" ('Præsident Bush meddeler, at større(!) kamphandlinger i Irak er ovre').

Bag den omhyggelige amerikanske manipulation ligger den kendsgerning, at krigen ikke er forbi, men at den har skiftet karakter til det irakiske folks legitime modstandskamp mod USA's og dets allieredes ulovlige besættelse af landet og udplyndring af dets rigdomme.

USA har efter Saddam Hussein-styrets fald appelleret til en lang række lande om at deltage i besættelsen (en række lande som Spanien og Polen har allerede sendt tropper) og har meddelt, at FN skulle spille en større rolle i 'genopbygningen'.

Den 14. august vedtog Sikkerhedsrådet at oprette en FN-Hjælpe mission til Irak (UNAMI), som den erfarne diplomat de Mello blev sat i spidsen for. Samtidig udtalte Sikkerhedsrådet sin støtte til den amerikansk-indsatte lakajadministration ('regeringsrådet') og betegnede det som 'et vigtigt skridt' hen imod skabelsen af en international anerkendt,

repræsentativ regering. Denne resolution blev vedtaget med 14 stemmer for (indbefattet hovedparten af de lande, der modsatte sig den amerikanske krig) og kun én stemme – Syriens – imod.

Klart signal til FN og verden

Det er næppe forkert at opfatte bombningen af den ny FN-mission som et klart signal om, at FN-deltagelse i den amerikanske besættelse og 'genopbygning' af Irak ikke er velkommen og vil blive bekæmpet på samme måde, som den amerikanske og britiske besættelsesmagt bliver bekæmpet.

FN har i forvejen ikke noget godt ry i Irak efter 13 års dødbringende sanktioner, påtvunget af USA, som har kostet mere end halvanden million irakere livet.

Den tidligere chef for FN's Olie for Mad-program i Irak Denis Halliday, som ligesom Hans von Sponeck trak sig fra posten i protest mod konsekvenserne af sanktionspolitikken, siger i en kommentar til bombningen:

"- Vi tænker alle på FN som denne velmenende størrelse, men i Irak holdes FN ansvarlig for en stor del af det irakiske folks lidelser. FN er især blevet korrumpet af Sikkerhedsrådet. Resolutioner om Israel sættes ikke igennem. Vi elsker at tale om vores gode humanitære arbejde – og der er bestemt nogen sandhed i det, for gode mennesker, der forsøgte at hjælpe irakere, er netop blevet dræbt – men FN's generalsekretær har gennemført programmer, som i sig selv er uforenelige med FN's charter."

Denis Halliday siger her nogle væsentlige sandheder, som ikke må blive udtalt i den almindelige fordømmelse af bombningen af FN-bygningen i Bagdad fra statsoverhoveder verden over, hvoraf mange benytter lejligheden til at kræve flere besættelsestropper og en større rolle til FN i besættelsen af landet.

FN: Besættelsesmagt ad bagdøren

FN er så at sige blevet en besættelsesmagt og medskyldig i den fortsatte amerikanske krig og besættelse ad bagdøren.

Selvom FN-chefen de Mello var skeptisk over for den amerikanske krig, og selvom han har kritiseret den amerikanske internering af fanger på Guantanamo-basen, roste han, ifølge Eman Ahmed Khammas, meddirektør for *Occupation Watch Center* i Irak, det amerikanske indsatte regeringsråd og stod på venskabelig fod med den amerikanske koloniadministrator Paul Bremer.

Hun siger: ”-FN har ikke noget godt navn og rygter her. Mange anser FN for at være ansvarlig for de sidste 13 års lidelser, sanktionerne og hundredtusinders død. På trods af nogle udtalelser forholdt FN sig stort set tavst, da Irak blev angrebet. I den seneste måned har FN stået på god fod med de amerikanske autoriteter. Dette er måske, måske ikke, grundene til dette angreb, men hvis det er modstandskamp, og det kan det vel være, kan godt være, så er dette nogle af de ting ved FN, der er utilfredshed med. Før invasionen var FN lammet og stoppede ikke det amerikanske angreb. Nogle mener, at det er en underafdeling af den amerikanske regering. Sikkerhedsresolution 1483 lagde grundlæggende et legalt slør over besættelsen og legitimerede angrebet på Irak. Det er en skam, for FN gør et godt arbejde gennem UNICEF, UNESCO, UNDP og WHO ...”

FN's deltagelse giver et politisk figenblad for den ulovlige besættelse. Ifølge Geneve-konventionerne er det besættelsesmagterne (USA, UK, Australien og Danmark), der har pligt til at sikre det irakiske folks humanitære behov. Det er ikke FN's pligt, og FN bør ikke deltage, men trække sig ud af Irak, indtil USA ophører med at besætte landet.

Bush, Blair, Fogh og Co. løj om de irakiske masseødelæggelsesvåben, som var deres hovedargument for krigen. Våbnene eksisterede ikke. Hvad der havde været af masseødelæggelsesvåben, var blevet tilintetgjort af FN's våbeninspektioner og af Saddam-regimet selv. Det viser sig, at Saddam-styret havde fulgt (adlydt!) FN's vedtagelser.

Alligevel blev der krig. Alligevel er Irak besat.

Derfor fortsætter modstandskampen. Derfor er den amerikanske 'genopbygningsplan' i dyb krise. Derfor trækkes FN med ud i det irakiske hængedynd.

USA vil bruge FN til at knække den irakiske modstandskamp

Af Michael Jensen

I takt med at USA dagligt lider tab i Irak, og mismodet i egne rækker breder sig med lynets hast, ser de amerikanske imperialister sig nu om efter friske unge mænd og kvinder til deres fortsatte koloniseringskrig i Irak.

Bomben mod FN's hovedkvarter i Bagdad den 19. august kom i den forbindelse ganske belejligt og bruges nu af amerikanerne til at forsøge at bane vej for en FN-resolution, der skal få nogle af de lidt tungere drenge i verden som f.eks. Tyskland, Frankrig, Rusland, Tyrkiet og Indien til også at sende tropper til Irak. USA's overordnede mål med at forsøge at involvere andre lande i besættelsen af Irak er at knække den omsiggribende modstandskamp.

I selve Irak har amerikanerne allerede 140.000 soldater, og derudover findes knap 100.000 amerikanske tropper i nærområdet.

De øvrige lande med tropper i Irak er: Albanien, Aserbajdsjan, Bulgarien, Danmark, Den Dominikanske Republik, El Salvador, Estland, Georgien, Holland, Honduras, Italien, Kasakhstan, Letland, Litauen, Makedonien, Mongoliet, Nicaragua, Norge, Polen, Rumænien, Slovakiet, Spanien, Storbritannien, Sydkorea, Tjekkiet, Ukraine og Ungarn.

Det er ovenstående ynkelige forsamling af opkøbte, bundkorrupte regeringer, der tilsammen har bidraget med omtrent 37.000 soldater til den amerikanske ledede besættelsesstyrke i Irak. Ved hjælp af amerikansk pisk og gulerod har Blair, Fogh, Aznar, Berlusconi, og hvad de ellers hedder, taget plads ved siden af Bush og håber derved, at de kan få enten del i udplyndringen af Irak eller en anden form for erkendtlighed fra Bush, f.eks. i form af hjælp til både det ene og det andet, der skal bruges for at holde dem ved magten i deres respektive hjemlande og kunne fortsætte udbytningen af deres egne befolkninger.

Dette er selvfølgelig ikke noget, som disse amerikanske lakajregeringer praler med – og dog. Polens udenrigsminister Włodzimierz Cimoszewicz sagde i modsætning til vores hjemlige super-

Sergio de Mello, FN-chefen i Bagdad var blandt de omkomne ved bombningen af FN-hovedkvarteret

løgnhalse – Fogh og Stig Møller – tingene ligeud, da han den 3. juli i et interview med det polske nyhedsbureau PAP udtalte: ”Vi har aldrig skjult vores ønske om, at polske olieselskaber endelig skulle få adgang til råvarerne,” og han fortsatte: ”Adgangen til Iraks olie-felter er vores egentlige mål.” Det kan dårligt siges mere tydeligt: blod for olie.

Det er altså sådanne økonomiske motiver og overhovedet ikke bekymringer for det irakiske folks ve og vel, der ligger bag de forskellige regeringers udsendelser af unge mænd og kvinder i uniform til Irak, og det hvad enten FN er med eller ej.

Derfor: De regeringer, der hopper med på USA's FN-vogn og sender tropper til Irak, mens de vifter med en resolution fra FN's stormagtskontrollerede sikkerhedsråd, en resolution, der vil være kommet til verden ad bagvejen og med rene mafiametoder i FN's korridor, gør sig medskyldige i hele den FN-stridige krig mod og besættelse af Irak. De begår en kæmpe forbrydelse mod ikke bare det irakiske folk og dets kamp for frihed, men også mod deres egne befolkninger, der vil betale prisen med såvel blod som sociale nedskæringer.

Irak og de skjulte euro-dollars-krige (2)

Truslen fra den amerikanske udenrigsgæld

af F. William Engdahl

Den amerikanske centralbank Federal Reserve kontrollerer dollartrykpressen, og verden behøver dens dollars. Så simpelt er det. Eller er det?

Og dog er det måske ikke så simpelt. Det er et højt ustabilt system, eftersom amerikansk handelsunderskud og nettogæld eller forpligtelser til udenlandske konti nu er godt over 22 % af BNP i 2000, og hastigt stigende. De Forenedes Staters nettogæld – offentlig som privat – er ved at eksplodere uheldsvangert. I de forløbne tre år siden det amerikanske aktiekollaps og tilbagevendende budgetunderskud i Washington er nettogældssituationen ifølge en nylig undersøgelse fra Pestel Institute i Hannover næsten fordoblet. I 1999, højdepunktet af dot.com-boblens rasen, var den amerikanske nettogæld til udlandet omkring 1,4 billioner dollars. I slutningen af dette år vil den skønsmæssigt overstige 3,7 billioner dollars! Før 1989 havde de Forenede Stater været en nettokreditor, der indvandt mere fra sine udenlandske investeringer, end det betalte til dem i renter på statsobligationer eller andre amerikanske aktiver. Siden slutningen af den kolde krig er de Forenede Stater blevet en nettoudlandsgælddebitor-nation i størrelsesordenen 3,7 billioner dollars! Det er ikke, hvad Hilmar Kopper ville kalde 'pebernødder'.

Det stiller ikke krav om megen forudseenhed at se den strategiske trussel i forbindelse med disse underskud for de Forenede Staters rolle. Med en årlig valutabalancedunderskud (hovedsagelig handel) på omkring 500 mia. dollars (dvs. omkring 5 % af BNP) er de Forenede Stater nødt til at importere eller tiltrække mindst 1,4 mia. dollars hver dag for at undgå et dollarsammenbrud og holde sine rentesatser tilstrækkeligt lave til at understøtte den gældstyngede koncernøkonomi.

Denne nettogæld forværres i et dramatisk tempo. Hvis Frankrig, Tyskland, Rusland og et antal af OPEC's olielan-

de nu skulle flytte selv en lille del af deres dollarreserver over til euro for at købe obligationer af Tyskland eller Frankrig eller lignende, så ville de Forenede Stater stå over for en strategisk krise hinsides nogen anden i efterkrigsperioden. At forebygge denne trussel var en af de mest strategisk skjulte grunde til beslutningen om at gå ind for 'regimeskifte', som det hedder, i Irak. Så enkelt og koldsindigt er det. Fremtiden for Amerika med status som ene supermagt afhænger af at forebygge den trussel, der udspringer af Eurasien og Euroland i særdeleshed. Irak var og er en skakbrik i et langt større strategisk spil, et af dem med de højeste indsatser.

Euroen truer hegemoniet

Da euroen blev indført i slutningen af det forrige tiår, henvendte førende EU-regeringsrepræsentanter og -bankfolk sig til store indehavere af dollarreserver – Kina, Japan, Rusland – og forsøgte at overbevise dem om at udskifte deres dollars eller i det mindst en del af deres reserver med euro. Det kolliderede imidlertid med behovet for at devaluere den alt for høje euro, så tysk eksport kunne stabilisere Eurolands vækst. En faldende euro var det, det drejede sig om indtil 2002.

Derefter begyndte dollaren med den bristede amerikanske dot.com-boble, Enron- og Worldcom-finansskandalerne og recessionen i USA at miste sin tiltrækning for udenlandske investorer. Euroen vandt støt terræn indtil slutningen af 2002. Derefter dukkede der, mens Frankrig og Tyskland forberedte deres hemmelige diplomatiske strategi i FN's Sikkerhedsråd med henblik på at blokere krigen, rygter op om, at de russiske og kinesiske centralbanker i al stilhed begyndte at dumpe dollars og købe euro. Resultatet var et frit dollarfald på tærsklen til krig. Scenen var sat, hvis Washington skulle tabe Irakkrigen, eller den gik over til et langt, blodigt sammenbrud.

Men Washington, førende New York-banker og de højere lag af det amerikanske establishment var helt klar

F. William Engdahl (født 1944) er amerikansk økonomisk journalist.

over, hvad der var på spil. Irak drejede sig ikke om almindelige kemiske eller endog kernevåben til masseødelæggelse. 'Masseødelæggelsesvåbnet' var truslen om, at andre ville følge Irak og gå over til euro i stedet for dollars og dermed forårsage masseødelæggelse af de Forenede Staters hegemoniske økonomiske rolle i verden. Som en økonom formulerede det: En afslutning på dollarens reserverolle ville være en 'katastrofe' for de Forenede Stater. Federal Reserves rentesatser måtte nødvendigvis skubbes højere op end i 1979, da Paul Volcker hævdede renten over 17 % for at forsøge at standse sammenbruddet af dollaren dengang. De færreste gør sig klart, at dollarkrisen i 1979 også var et direkte resultat af træk fra Tyskland og Frankrig under Schmidt og Giscard til forsvar for Europa, sammen med Saudi-Arabien og andre, som begyndte at sælge amerikanske statsobligationer i protest imod Carter-administrationens politik. Det er også værd at erindre, at efter Volckers dollarredning begyndte Reagan administrationen, bakket op af mange af de i dag neo-konservative høge, et enormt militært forsvarsforbrug for at udfordre Sovjetunionen.

Eurasia kontra anglo-amerikansk magt

Denne strid om petrodollars kontra petroeuro, der begyndte i Irak, er på ingen måde forbi, til trods for de Forenede Staters tilsyneladende sejr i Irak. Euroen blev skabt af franske geopolitiske strateger med henblik på etableringen af en multipolær verden efter Sovjetunionens sammenbrud. Formålet var at afbalancere den amerikanske overvældende dominans i verdensanliggender.

Et nyt amerikansk århundrede?

Bemærkelsesværdigt nok henholder franske strateger sig til en britisk geopolitisk strateg for at udvikle deres rivaliserende magt-alternativ til USA, nemlig Sir Halford Mackinder.

I februar i år skrev et fransk efterretnings-tilknyttet nyhedsbrev, Intelligence Online, en artikel med titlen *'The Strategy Behind Paris-Berlin-Moscow Tie'*. Med henvisning til blokken i FN's Sikkerhedsråd, bestående af Frankrig-Tyskland-Rusland, og med henblik på forhindre den amerikansk-britiske krig mod Irak noterer Paris-rapporten sig europæiske og andre magters nylige bestræbelser på at skabe en modmagt til de Forenede Stater.

Med reference til de nye bånd mellem Frankrig og Tyskland og senest med Putin, skrev det, at *'en ny logik, endog en ny dynamik, synes at gøre sig gældende. En alliance mellem Paris, Moskva og Berlin, der strækker sig fra Atlanterhavet til Asien, kunne tænkes at foregribe en begrænsning af amerikansk magt. For første gang siden begyndelsen af det 20 århundrede har forestillingen om et globalt centralområde – britiske strategers mareridt – igen vundet indpas i de internationale forbindelser.'*

Mackinder, far til britisk geopolitik, skrev i sit bemærkelsesværdige papir *'The Geographical Pivot of History'*, at kontrollen med det eurasiske centralområde, fra Normandiet i Frankrig til Vladivostok, var den eneste mulige trussel, der ville kunne modvirke Storbritanniens overlegne sømagt. Britisk diplomati var indtil 1914 indstillet på at forhindre enhver trussel af den art, dengang i forbindelse med den tyske kejsers ekspansionspolitik mod øst med Bagdadbanen og den tyske Tirpitz-flådeopbygning. Den første verdenskrig var resultatet.

Med henvisning til de løbende britiske og senere amerikanske bestræbelser på at forhindre en eurasiske kombination som rival understregede den parisiske efterretningsrapport:

"Denne strategiske tilgang (dvs. at skabe et eurasiske centralområde som en enhed) ligger bag oprindelsen til alle sammenstød mellem de kontinentale magter og de maritime magter (UK, USA og Japan) ... Det er Washingtons overlegenhed over havene, der, selv nu, dikterer Londons uafvendelige støtte til USA og alliancen mellem Tony Blair og Bush."

Et andet velorienteret fransk tidskrift, *Reseau Voltaire.net*, skrev aftenen før Irak krigen, at dollaren var *'USA's akilleshæl'*. Dette er en underdrivelse, for at sige det mildt.

Irak blev planlagt længe før

Denne opdukkende trussel fra en fransk-ledet europapolitik over for Irak og andre lande førte i nogle førende kredse i den amerikanske politiske ledelse, et stykke tid før Bush blev præsident, til overvejelser om at forebygge trusler mod petrodollars-systemet. Mens Perle, Wolfowitz og andre ledende neokonservative spillede en ledende rolle i udviklingen af en strategi til bevarelse af det vaklende system, var en ny konsensus under udformning, der inkluderede væsentlige elementer af det traditionelle koldkrigs-establishment omkring skikkelser som Rumsfeld og Cheney.

I september 2000, under præsidentvalgkampen, offentliggjorde en lille tænketank i Washington, *Project for a New American Century*, et vigtigt politisk materiale: *'Rebuilding America's Defense: Strategies, Forces and Resources for a New Century'*.

Rapporten er i mange henseender nyttig som grundlag for en bedre forståelse af den nuværende administrations politik. Vedrørende Irak hedder det her:

'De Forenede Stater har gennem årtier søgt at spille en mere permanent rolle i forbindelse med Golf-regionens sikkerhed. Selv om den uløste konflikt med Irak tilvejebringer den umiddelbare retfærdiggørelse, overgår behovet for en betragtelig amerikansk styrkes tilstedeværelse i Golfen problemet med Saddam Husseins regime.'

Dette PNAC-arbejde er det fundamentale grundlag for regeringens Hvidbog fra september 2002 *'The National Security Strategy of the United States of America'*.

PNAC's arbejde følger *'en retning for opretholdelse af en global amerikansk fortrinsstilling, der udelukker tilsynskomsten af en rivaliserende stormagt, og som udformer den internationale sikkerhedsorden i overensstemmelse med amerikanske principper og interesser. Den amerikanske Grand Strategy må følges op så langt ind i fremtiden som muligt.'*

Yderligere må USA *'afskrække avancerede industrilande fra at udfordre vort lederskab eller blot aspire til en større regional eller global rolle'*.

Listen over PNAC-medlemmer i 2000 fremstår som en liste over Bush-administrationen i dag. Den omfatter Cheney, hans kone Lynne Cheney, den neokonservative Cheney-medarbejder Lewis Libby, Donald Rumsfeld og Rumsfelds viceminister Paul Wolfowitz. Den omfatter også Det nationale sikkerhedsråds mellemøstboss Elliott Abrams, John Bolton fra udenrigsministeriet, Richard Perle og William Kristol. Også den tidligere vicepræsident for Lockheed-Martin Bruce Jackson og eks-CIA-chefen James Woolsey var bidragsydere sammen med Norman Podhoretz, yderligere en medstifter af den neo-konservative retning. Woolsey og Pohoretz taler åbent om at være i gang med *'World War IV'* – den fjerde verdenskrig.

Det står stadig mere klart for mange, at krigen i Irak handler om at gennemføre Det Amerikanske Århundredes model for globalt herredømme. Det er også klart, at Irak ikke betyder en afslutning. Hvad der endnu ikke er klart, og som må diskuteres åbent rundt omkring i verden, er, hvordan den mislykkede petrodollar-orden kan erstattes af et retfærdigt nyt system for global økonomisk velstand og sikkerhed.

Nu, hvor Irak truer med at eksplodere i internt kaos, er det vigtigt at gentænke hele efterkrigstidens monetære orden på ny. Den aktuelle fransk-tysk-russiske alliance med henblik på at skabe en modvægt til de Forenede Stater stiller ikke kun krav om en fransk-ledet version af petrodollar-systemet, et slags petroeuro-system, der viderefører det bankerotte amerikanske århundrede blot med en fransk accent og euro i stedet for dollars. Dette ville kun yderligere ødelægge levevilkårene over hele verden ved at øge menneskeligt spild og stejlt stigende arbejdsløshed i både industri- og udviklingslande. Vi må fuldstændig gentænke det, der begyndte kortvarig med nogle økonomer under Asienkrisen i 1998, dvs. grundlaget for et nyt monetært system, der støtter menneskelig udvikling og ikke ødelægger den.

*Første del af artiklen stod i KP16
Oversættelse: Hans Pendrup*

Klart Nej til EU-forfatningen

En ny meningsmåling, som PLS Rambøll har foretaget for Morgenavisen Jyllands-Posten, bekræfter, at store dele af den danske befolkning har et problem med udviklingen i EU. Kun 18 pct. vil stemme ja til den EU-forfatning, som konventet har foreslået, hvis der var folkeafstemning i dag. 39 pct. vil stemme nej.

Det er ifølge undersøgelsen kun 39 procent af vælgerne, der har hørt om EU-forfatningen, og af dem, der har hørt om forfatningen, vil altså mere end dobbelt så mange sige nej som der er folk til et ja. 43 pct. ved endnu ikke, hvad de vil stemme.

Blandt oppositionspartiernes (S/R/SF/KF/EL) vælgere er der et overvældende nej-flertal (ja: 13 pct. nej: 45 pct. ved ikke: 42), og selvom velvilligheden er lidt større hos regeringspartierne (V/K) samt Dansk Folkeparti, så afvises forfatningen også klart af vælgerne her: Ja: 26 pct. nej: 35 pct. ved ikke: 39 pct.

- *Selv indenfor regeringspartierne, socialdemokraternes og de radikales vælgere er nej-stemmerne i flertal, konstaterer talsperson og EU-parlamentskandidat for Folkebevægelsen mod EU, Karina Rohr Sørensen:*

- *Tilhængerne af EU-grundloven har alvorlige problemer, mens der er gode kort på hånden for modstanderne af EU-grundloven og udviklingen af en centralistisk EU-stat med stadig mindre demokratisk indflydelse til især de små landes befolkninger.*

- *Regeringen har ikke noget folkeligt*

mandat til at godtage EU-konventets udspil eller bare grundridset af det. EUs egen Gallup-undersøgelse sidst i juni viste, at den danske befolkning vender sig klart imod to grundpiller i forslaget: 53 pct. af danskerne ønsker ikke en fast præsident for EU, hvilket kun 35 pct. kan forliges med. 59 pct. af danskerne ønsker ikke en EU-udenrigsminister, som kun har 31 pct. opbakning herhjemme, slutter Karina Rohr Sørensen.

Folkeafstemningen om denne forfatningen, som skal formalisere 'Europas Forenede Stater' og gøre EU til en global supermagt på linje med USA, bliver en politisk gyser. Der er ingen grund til eufori på modstandersiden. Selvom EU-politikken ikke støttes af et flertal i den danske befolkning, er flertallet før blevet snydt, så det drev. Senest - i stor skala - da Fogh og Co. gennemtvang dansk deltagelse i Irak-krigen. Men også EU-folkeafstemningernes historie taler om den kapital- og mediesterke tilhængersides evne til manipulation - trods den folkelige modstand.

Af de politiske partier i folketinget er det kun Dansk Folkeparti og Enhedslisten, der klart siger Nej til forfatningen. Torben Lund er en ret ensom svale hos Socialdemokraterne, som sammen med LO-toppen vil kaste hele deres autoritet ind sammen med regeringspartierne for et Ja. Og Socialistisk Folkeparti lægger op til at omfavne forfatningen og superstat EU.

*Kommunistisk Politik/
Folkebevægelsen mod EU*

Hvordan

kan man dog bopå Nørrebro,
og hvem er det dog
der bor derude,
er spørgsmålet fra borgerskabets journalister, når der indimellem fremkommer episoder, alle helst havde været foruden. Dette, - skal undersøges, og hurtigt skabes nye tiltag til et stort undersøgelseskammer, - projekt, - forskning, - Nørrebro.

Stop dødens købmænd - Stop DSEi

Verdens største messe for bomber, kanoner og andet militært isenkram finder sted i London fra den 9. til 12. september 2003. Moddemonstranter fra hele verden indbydes til at komme til London for at stoppe dødens købmænd. Her er chancen for at slå til mod hele den våbenindustri, som tjente fede penge på bl. a. Irak krigen.

DSEi - Defence System Equipment International - er en våbenmesse sponsoreret af den engelske regering. På messen deltager våben producenter fra hele verden, også fra lande der står Amnestys liste over lande der begår alvorlige brud på menneskerettighederne. Kunderne på messen er regeringer fra alle nationer på jorden, der her spendere deres befolknings midler på bomber og kanoner i stedet for medicin, uddannelse og fødevarer.

I London er der planlagt en ugelang festival med demonstrationer, bloka-der, kritiske masser, aktioner, workshops og en såkaldt "STORM THE DEATH FAIR" - formålet er at få lukket messen. Koordinationen "Disarm DSEi" opfordrer alle til at planlægge egne aktioner mod messen, opkøberne (regeringer) og de deltagerne våbenproducenter.

Der er organiseret Convergence Center, Legal Aid Center, mødesteder og sovepladser (primitive).

Og så skal det da lige oplyses at følgende danske våbenproducenter deltager på messen:

Composhield A/S, Danmark
Danish Export Group Association, Danmark
DANYARD Aalborg A/S, Danmark
DCS Group, Danmark
E. Falck Schmidt A/S, Danmark
EIVA A/S, Danmark
HMK-gruppen, Danmark
Naval Team Denmark, Danmark
Nordic Defence Industries, Danmark
Odense Stalskibsvaerft A/S, Danmark
Promecon AS, Danmark
RESON A/S, Danmark
Roulunds Fabriker A/S, Danmark
Terma A/S, Danmark

Stop Dødens Købmænd

Astrid Blumensaadt 1901 - 2003

"De franske kommunarder kæmpede heller ikke forgæves"

Kommunisten, modstandskvinden og kunstneren Astrid Blumensaadt fra Odense er for nylig død i en alder af 102 år. Dermed er en af den odenseanske arbejderbevægelses og kommunistiske bevægelses store personligheder stille sovet ind.

Men inspirationen fra Astrid Blumensaadts liv lever videre.

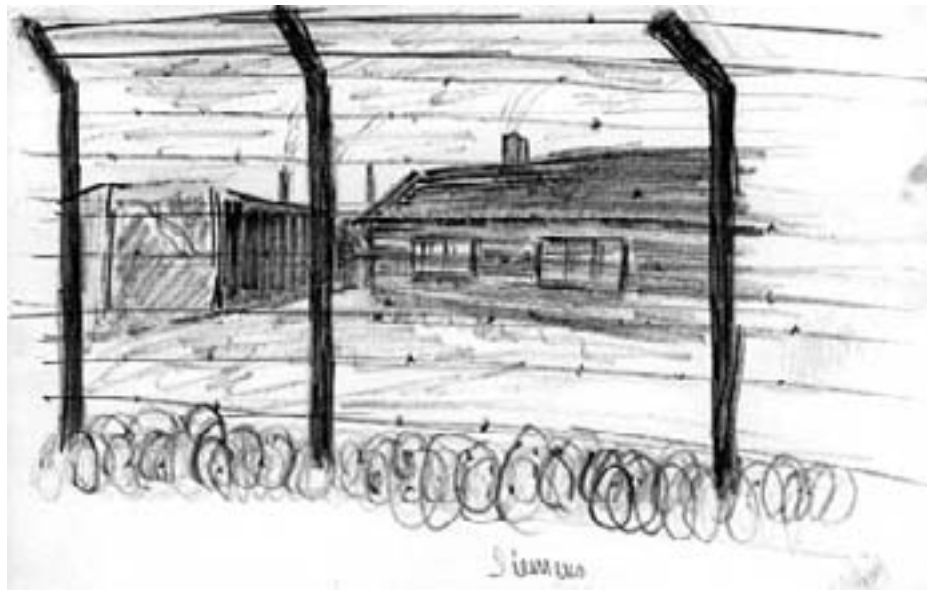
Astrid var en kommunistisk ildsjæl, der aldrig gav op. Med en usædvanlig viljestyrke, ungdommelighed og optimisme var hun aktiv så længe kræfterne rakte og det gjorde de langt op i 90'erne

I en samtale efter Øst-Europas kollaps med råkapitalismens indtog og borgerskabets ønske fanfarer om "socialismens og kommunismens død én gang for alle", udtalte Astrid i sin høje alder som 90-årig nøgternt:

"De franske kommunarder kæmpede heller ikke forgæves, udviklingen går ikke efter en lige linie."

Som organiseret kommunist fra 1938 arbejdede Astrid i 30'erne som fagforeningskvinde, der med stort held ledede kampen for telefonisternes organisering i Odense sidst i 20'erne og 30'erne frem til 1938.

Under Danmarks besættelse blev Astrid straks som andre kommunister aktiv i modstandskampen bl.a. med for-

Alice Blumensaadt, tegning fra KZ

deling af illegale blade. Senere blev Astrid distriktsleder i en meget aktiv odenseanske modstandsbevægelse og arbejdede under navnet Ester.

Hun blev taget af tyskerne den 30. november 1943 og endte i kvindefangelejerens Ravensbrück

Her arbejdede Astrid også med sabotagearbejde, mens hun blev udnyttet som krigsfange på Siemens fabrikkerne i Berlin.

Under fangeopholdet begyndte Astrid at digte og tegne om forholdene i lejren og Siemensfabrikkerne, indtryk som siden hen er videregivet i form af ætsninger og malerier

I april 45 slap Astrid sammen med andre danskere ud og kom med de vide busser til Danmark

I omkring 20 år bosatte Astrid sig i Dresden og Berlin i Østtyskland

Da Astrid i 1981 som 80 årig vendte tilbage til Danmark og sin fødeby Odense, var det et meget aktivt menneske der via sine kunstneriske interesser med maling, tegning digte og fortælling videregav sine livserfaringer ikke mindst fra modstandskampen og KZ lejrene.

Med en stærk bevidsthed om at modstandskampen, kz-lejrene ikke skulle forties men tværtimod levendegøres for de nye generationer fordi nazismen er resultat af monopolers og kapitalismens magtbegær og ikke blot er et historisk fænomen men vil kunne ske igen.

Æret være Astrid Blumensaadts minde

Henning Paaske Jensen
APK Odense

OKTOBER BOGBUTIK

København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Onsdag & Fredag
15.30-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

DRØMME

Af Astrid Blumensaadt

Min verden er befolket med levende mennesker.

Nogle ser ud, som om de er døde.

De må alle vige, når jeg i drømme møder dem, der engang var med til at forme mit liv.

De døde, der lever endnu, de har sat deres spor i den tid, der svandt hen, de er med i min gerning, og i drømme møder jeg hver eneste én, når sårbar jeg sukker over åget, vi bærer.

Der er trøst i en fortid, hvoraf fremtiden spirer

(Juni 1989)

Dagpengemodtagere skal bløde 800 mio.

Aktionærerne i A.P. Møller Mærsk holder (aktie-)fest. De har siden nytår tjent 80 milliarder i profit. Analytikere mener, at aktien fortsætter med at stige. Det bestemmende aktieindeks – KFX – er alene på tre uger i august steget med 13 pct.

I det forløbne år er beskæftigelsen af fuldtidsarbejdende faldet med 50.000; arbejdsløsheden er steget med 40.000. Tusinder er stødt fra dagpengesatsen på kontanthjælp. 1.022.000 mennesker i den erhvervsaktive alder er sat uden for arbejdsmarkedet. 2½ million er i beskæftigelse, heraf 400.000 deltidsansatte. Den reelle arbejdsløshed er 30 pct.!

Det er tørre kendsgerninger! Så tørre, at de er svære at tygge og umulige at sluge.

Den flerårige krise for dansk og international kapital tørres af på de brede lag i samfundet, med størst brod mod de nederste lag.

Det var Nyrup-regeringens politik i såkaldte opgangstider. Det er og har hele tiden været Fogh-regeringens politik. Hvor Nyrup reducerede dagpengeperioden fra syv til ét år med tre års tvangsaktivering, så fortsætter Fogh, hvor Nyrup slap. Samtidigt øses penge over i erhvervslivet ved brug af åbent eller skjult erhvervsstøtte, der har mange former og påskud.

Det seneste skud på stammen er afsløringen af et underentreprenørfirma for Det Berlingske Officin, som nu ejes af det norske mediemonopol *Orkla*. Vestergård Bogtrykkeri med tilknytning i Hjørring, som laver annonceopsætning for bl.a. Berlingske Tidende, har fået ulandsstøtte af det danske udenrigsministerium i form af Danidamidler, hvilket har forårsaget nedlæggelse af adskillige arbejdspladser i Danmark. *Kommunistisk Politik* afslører i dette

Regeringens forslag til ny finanslov indeholder blandt andet et angreb på deltidsarbejdere med supplerende understøttelse: De skal betale 800 millioner, så regeringens Irakkrig og -besættelse kan finansieres, og så den skjulte erhvervsstøtte kan fortsættes for fuld skrue.

Faglig kommentar

nummer, at udenrigsministeriets embedsmænd forsøger at skjule disse facts.

Skattelovgivning og finanslovene er én stor omfordeling af de fattiges mønter til de riges pengeskabe, bankbøks og luksusforbrug. Den kommende finanslov er ingen undtagelse.

Regeringens forslag til ny finanslov indeholder blandt andet et angreb på deltidsarbejdere med supplerende understøttelse: De skal betale 800 millioner, så regeringens Irakkrig og -besættelse kan finansieres, og så den skjulte erhvervsstøtte kan fortsættes for fuld skrue. 300 millioner kroner tages fra de arbejdsskadede, som ellers havde et håb om at komme på fode via en revalideringsydelse.

Det er blot to mindre – men kontante – elementer, som viser kynismen hos bagmændene bag det såkaldte danske husholdningsbudget. Boligstøtten, børnefamilieydelse og SU beskæres yderligere. Det rammer primært arbejderklassen – i eller uden arbejde.

Kynismen burde skabe et ramaskrig i fagbevægelsen! Det burde give anledning til faglige møder, masseprotester, massedemonstrationer og masseaktioner. Men ak. LO tier:

- *De folkevalgte har talt. Intet over eller ved siden af Folketinget*, er LO's holdning.

LO formår blot at give en svag kritik af finansloven:

- *Jeg er meget forundret over regeringens udspil til finanslov. Den er blottet for initiativer til at begrænse ledigheden i den aktuelle situation. Regeringen svinger pisken over de ledige*, udtaler LO's formand Hans Jensen ifølge LO's hjemmeside. Det kan vel ikke medføre kritik af kilden.

- *Det smager af løftebrud over for vælgerne*, konstaterer Hans Jensen, som dermed lader forstå, at vi må afvente krydserne ved det næste folketingsvalg. I mellemtiden kan – ifølge LO – den arbejdende og arbejdsløse del af Danmark sætte sig til at trille tomlemfingre.

Den af sig selv udnævnte ”mere slagkraftige del af fagbevægelsen” forholder sig også totalt tavs, når det gælder muligheder for aktiviteter. *Fagligt Ansvar* afholder konference den 1. oktober, hvor der lægges op til debat om blandt andet skattepolitik, socialpolitik, pensionsspørgsmål og boligpolitik. *Fagligt Ansvar* og folkene bag forummet har nu i 1½ år opfordret til politisklægning. Imens er det ene overgreb efter det andet haglet ned over de fattige. *Fagligt Ansvar* har fra første færd erklæret, at dets målsætning var at bekæmpe den borgerlige regering.

Tiden er inde til at lade ord følge handling.